

MIJN LEVEN MET LOU

UITGEVER: DE LOU-GROEP

POSTBUS 386.
E-7600 FIGUERES
SPANJE
E-MAIL: PAULKUIJL@TERRA.ES

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerste hoofdstuk Lou.

Ik werd geboren op 19 februari 1898 in Anna Paulowna uit zeer vrome en Christelijke ouders. Voor mij waren er al zes broers en zusters, dus was ik de zevende, na mij kwamen er nog zes kinderen. Dus waren er in totaal 13 kinderen geboren. Zij gaven mij de naam Louwrens. Mijn broers en zusters heten respectievelijk Piet, Maartje, Trien, Jan, Grietje, Cor *, Aart, Dieuw, Paul, Han, Wim, en Henk. Ik groeide op tot een lengte van 1,65m onder mijn broers en zusters was de lengte heel verschillend. Het varieerde van 1,60m tot 1,90m. De lezer zal wel begrijpen dat ik een zeer vrome opvoeding genoot. Maar toen ik een jaar of vijf was, begon ik onderscheid te krijgen over de tegenstrijdigheden van het geloof waarin mijn familie leefde. Zo werd ik dan al spoedig een buitenbeentje. Mijn vader had een boerderij met veel koeien, die hij verloor doordat mijn broer Han, toen een jongetje van ongeveer vier jaar, met lucifers speelde, waardoor de hele boerderij afbrandde. Zo was mijn vader totaal geruïneerd. Maar door zijn grote vlijt en vertrouwend op zijn heer wat tussen haakjes wel zijn vlijt is geweest want vader Jan Voorhuizen was een harde werker. Zo spaarde hij en kocht heel voordelig een groot stuk land, waarmee hij een bollen-bedrijf begon en daarmee veel succes had. Zoals ik al zei begon ik al gauw te begrijpen dat mijn vader wel erg vroom was, maar dat alles toch niet klopte. Niet dat mijn vader het niet erg nauw nam, want dat deed hij wel, voelde ik toch dat hij niet helemaal volgens de bijbel kon leven. Wij waren Christelijk Gereformeerd. Daar er in Anna Paulowna geen kerk was, gingen wij zondags met de sjees naar de kerk in Den Helder.

Het enige wat wij zondags doen mochten was 's middags een heel klein eindje wandelen. Fietsen op zondag was van de duivel even als spelletjes doen zoals ganzenbord of mens erger je niet. De zondag was dan ook een verschrikking. Als wij dan met de sjees weg gingen, moesten wij het Noord-Hollands kanaal over. Nu zei mijn vader altijd zondag was de Sabbat des Heren, en mocht je niet werken. Als dan ook de veerman ons overliet zei ik, uit de onschuld van mijn jeugd ik was ongeveer 6 jaar. "Vader, op de Sabbat zult gij niet werken, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw knecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling die in uwe poorten is." Dan werd vader erg boos en zei: "Houd je mond brutale jongen. Dat is alles in de dienst des Here." Zo kwam ik dan ook alle dagen met vader in botsing. Ook vroeg ik een keer; "Vader, de Dominee werkt toch ook op zondag" en mijn vader antwoordde: "Nee mijn jongen, hij werkt in de dienst des Here", maar ik zei: "Ontvangt hij er dan geen geld voor?" "Jawel, maar dat krijgt hij niet op zondag." Ik antwoordde: "Dat blijft toch hetzelfde", want hij verdient het wel op zondag!" Vader werd toen weer boos en weer moest ik zwijgen. Op een dag gingen we aan tafel om te eten. Moeder schepte het eten op. Toen dat gebeurd was ging vader bidden. "Vader", vroeg ik, "waarom bidt U nu eigenlijk voor het eten?" Vader antwoordde: "Mijn jongen, ik vraag om de zegen." "Vader", antwoordde ik, "zegenen betekent dat U nog meer hebben wilt en U heeft toch genoeg. En dan heeft U er zelf hard voor gewerkt! Is het dan niet genoeg wat er op tafel staat?" Het was weer het oude liedje. Weer werd vader boos en kreeg ik lelijke woorden naar mijn hoofd. Ik groeide uit tot een abnormaal sterke jongen. Al heel jong omdat ik de sterkste was, werkte ik bij vader op het land.

Daar ik niet van het boerenbedrijf hield, maakte ik wat fuikjes en ging in de weteringen paling-vissen. Dit was voor mij een zeer aangenaam tijdverdrijf waar ik mijn vrije tijd volledig mee vulde. Ook ging ik op de wadden bot steken. Dat doet men bij eb, waardoor de wadden droog komen te liggen. Hier en daar zijn er dan diepe kuilen waar toch water in blijft staan. Daarom maakte ik wat staande netten om daarmee in het water te vissen in die kuilen. Zo verraste ik moeder steeds op paling of vis. Maar tevens verdiende ik er een aardig zakcentje bij. Toen ik 14 jaar was moest ik van vader en moeder bij boeren gaan werken. Koren maaien, binden en aan den schoven zetten. Dit ging mij zo vlug af, dat vele boeren bij vader kwamen vragen of ik bij hun mocht komen werken. Toen ik 15 jaar was, had ik er genoeg van.

Ik ben toen naar het Zwanenwater gegaan bij de jachtopziener Kos. Hij vroeg aan de heren eigenaars van het Zwanenwater of het goed was, dat ik bij hem kwam werken. Ik werd hierop aangenomen. Het

Zwanenwater is een natuureservaat in Noord-Holland bij Petten, het was daar zeldzaam mooi. Veel konijnen, hazen, patrijzen en fazanten en nog andere dieren ook vogels. Wij moesten er ook 's nachts op uit om te zorgen, dat er niet gestroopt werd. Ook mochten wij voor ons zelf wild schieten en zodoende kwam ik dan ook met wild aan bij mijn ouders. Ook viste ik nog steeds, want in het Zwanenwater was een meertje waar veel vis inzat. Het Zwanenwater was het eigendom van den heer Max v.d. Pol. Ook kwam Prins Hendrik er veel jagen met Baron van Tuijl. Dan was ik jacht-jongen van Prins Hendrik. Op een keer was ik weer met Prins Hendrik op de jacht, toen hij een Taling schoot. De vogel viel in een diepe poel. Toen gelastte de Prins dat ik die vogel op moest halen. Maar ik zei: "Hoogheid, dat kan niet, want daar kan niemand lopen." Hij werd rood van woede, maar ik trok mij er niets van aan en de Prins maar schelden. Toen kwam Baron van Tuijl en zei: "Hoogheid, die jongen heeft gelijk dat kan ook niet."

Mijn broers waren zo jaloers vanwege mijn vrije leven en ook het feit dat ik meer geld verdiende dan hun, met het werken op het boerenland, dat ze mij de bijnaam gaven van "visreet".

Daar ik van jachtopziener Kos ook wel eens mocht schieten en oefenen werd ik een zeer goede schutter. Toen ik dan ook enkele jaren ouder werd en zelf een jachtvergunning kreeg, heb ik met jagen dan ook veel geld verdiend. Toen na enkele jaren ik de leeftijd had bereikt om onder dienst te gaan, werd ik Jan Soldaat. Omdat mijn ouders zeer vroom waren, zoals eerder vermeld, ging ik dan ook, anders was ik wellicht dienstweigeraar geworden, want dat strookte helemaal niet met onze Christelijke begrippen. Dit was dan ook de reden dat ik zeer opstandig was. Als er zich dan ook wat voordeed wat niet klopte, vloog ik het kantoor binnen van de officieren en sloeg met de vuist op het bureau, waarop ik dan ook prompt een zware straf kreeg. Als ik dan later weer bij die officier moest komen vroeg hij of ik gekalmeerd was. Dan zei ik nee, de officier antwoordde: "Heb je soms zin dat ik je naar Maassluis stuur? Dan krijg je een zware straf." "Och", antwoordde ik: "Daar bakken ze ook brood en hebben ze ook water!" Zo was ik gelijk onder dienst met mijn broer Jan en zijn vriend. Beiden waren onderofficier. Mijn broer Jan was erg vroom dus een goede soldaat. Op een goede dag was er bij ons thuis een feestje. Mijn broer Jan en ik hadden op die dag geen verlof en konden niet naar dat feest. Maar die vriend van Jan had wel verlof en ging wel naar het feest, en plaagde mij steeds dat ik niet kon feesten. Dat werd op het laatst zo erg, dat ik er genoeg van kreeg. Daarom zei ik tegen hem: "Wedden dat ik eerder bij mijn vader en moeder ben dan jij!" Toen het tijd was zijn wij samen naar de trein gegaan. Ik kocht een kaartje, maar werd aangehouden door een officier, die naar mijn verlofpas vroeg. Die had ik niet en hij nam mijn kaartje af. Ik zei tegen de kaartjescontroleur: "U heeft toch gezien dat ik een geldig kaartje had."

De man knikte bevestigend, waarop ik het station op-rende, de gereed-staande trein in vloog en mij daarin verstopte. Tijdens de reis hebben ze mij gezocht, maar mij niet kunnen vinden. Nu was ik in Alkmaar gedetacheerd en ik moest naar Breezand waar toen mijn ouders woonden. Dus was de reis niet ver. Toen ik voelde dat de trein stopte, sprong ik uit de rijdende trein en holde over de velden heen naar huis. Ik was al een half uur thuis voordat de sergeant op kwam dagen. Hij zei: "Jij bent een mooie!" Hij vertelde dat toen hij uit de trein stapte, werd opgewacht door de militaire politie en namen hem mee. Maar hij kon zijn verlofpas tonen en hij was ook Louwrens Voorthuizen niet. Zodoende mocht hij weer vrij uitgaan. Maar ik had toch de weddenschap gewonnen. Op een andere keer was ik ook zonder verlofpas naar huis gegaan en zei tegen moeder dat ik vrij had. Nu waren er in Breezand twee politieagenten van de gemeente en die heten Hartoch en Teuteling. Toen ik bij moeder in de kamer zat, werd er aan de deur geklopt, moeder deed open en daar stonden de twee politiemannen. Ze vroegen of Lou thuis was, ja zei moeder want hij heeft verlof, nee zeiden ze dat heeft hij niet en daarom komen we hem halen. Moeder hilde en zei: "Mijn jongen hoe kun je dat ons aandoen."

Toen kwam vader er ook aan te pas, ik zei: "Ik wil niet meer naar die moordenaars-troep." Vader zei: "Mijn jongen dat is alles van God gesteld!" Waarop ik antwoordde: "Hoe staat u dan tegenover het . . . gebod. U zult niet doden." Vader zei toen weer: "Paulus zegt zelf dat alle overheden van God gesteld zijn." Ik zei: "Dan is Paulus een leugenaar, want toen Jezus in de woestijn verzocht werd door de duivel en zei: "Aanbid mij en ik zal U al die koninkrijken geven want ze zijn mij overgegeven en ik kan ze geven wie ik wil."

Maar inmiddels wilden Hartoch en Teuteling mij meenemen. Maar ik zei: "Harteling en Teuteltoch [woordspeling van Lou] laat mij nu maar, ik ga wel op eigen gelegenheid terug." Dat heb ik dan ook gedaan. Zo is ook mijn hele diensttijd verlopen. Toen ik onder dienst uitkwam, leerde ik een meisje kennen, zij was nog erg jong en vroom. Dit meisje had ik zeer lief. Daar er van verkering nog geen sprake was, ging ik naar 's Gravenhage en werd daar loodgieter. Het duurde niet lang of ik werd loodgieters-baas. Later ben ik in Haarlem bij een neef gaan werken. Hij had een grote zaak van motoren en rijwielen. Daar heb ik een paar jaar gewerkt, tot mijn neef vroeg of ik de zaak alleen verder wilde voortzetten, want hij ging emigreren naar Amerika. Daar had ik geen zin in, want mijn hart trok naar het vissen en jagen. Dus mijn neef ging naar Amerika en ik ging terug naar mijn ouders. Nu en dan een boer helpen en verder vissen en op de jacht. Hier ging ik zo op in, dat ik bijna dag en nacht op de Waddenzee was om te jagen en te vissen. Soms ging ik ook peuren in de Wieringermeer waar ik soms op een nacht 60 pond aal ving.

's Winters ging ik veel jagen hoofdzakelijk op ganzen in de Wadden, dat deed ik 's nachts. Als het hard

gevroren had, maakte ik een hutje van ijsschotsen ging daarin zitten en wachtte tot de ganzen dichterbij kwamen. Als ik ze onder schot had, kon ik er net zoveel schieten als ik wilde. Op een keer waren er een vlucht van twaalf ganzen. Ik richtte mijn geweer zodat ik ze in een rechte lijn onder schot had. In één schot vielen er 7 naar beneden. Op een keer vroeg mijn broer Han of hij mee mocht, ik zei: "natuurlijk mag je mee". Hij heeft het een keer gedaan. Het was van dat trieste koude weer met de hele nacht regen. Toen we 's morgens thuis kwamen, zei hij: "Dat doe ik nooit meer, wat was het koud en vreselijk griezelig. Het leek net of er grote monsters op mij af kwamen vanuit de zee." Ik zei: "Jongen je bent niets gewend, dan moet je mee gaan als het 20 graden vriest, met natte voeten in de laarzen." Zo had ik een buurman die ook steeds ging jagen, hij had net als ik ook een ijshutje gebouwd, een paar km van mij af, maar 's morgens kwam hij niet naar mij toe, om samen naar huis te gaan. Ik ging eens kijken waar hij bleef. Ik schrok geweldig toen ik in zijn hutje keek. Want hij lag daar dood bevroren van de kou. Ik heb op een keer in een nacht 80 ganzen geschoten. Die moest ik naar huis brengen wat niet mee viel. Ik heb het in korte stukjes gedaan. Want ik was bang dat ze gestolen werden. Ik liep een paar honderd meter en gooide alles daar op een hoop, en als ik alles weer bij elkaar had, begon ik weer aan de volgende paar honderd meter tot ik alles thuis had. Zo leefde ik verder tot ik dat meisje weer ontmoette. Eindelijk stemde zij toe om met mij te trouwen. Zij was een boerendochter. Haar vader had een grote boerderij, zij had een broer die niet in staat was om een boerderij te beheren, daarom vroeg mijn schoonvader of ik op de boerderij wilde komen wonen om de boerderij te beheren. Hij kende mij en wist dat ik zo hard kon werken. Maar ik zei als u uw boerderij naar de bliksem wilt zien gaan dan moet u er mij opzetten. Ik had er dan ook helemaal geen zin in, dit heb ik hem dan ook ronduit gezegd. Daarna heb ik een bottertje gekocht en ben daarmee haring gaan vissen. Ook had ik hele grote fuiken van wel 2,5 m doorsnee. Daarmee viste ik ook op paling. Wel heb ik mijn schoonvader veel geholpen op de boerderij. Ik was toen 26 jaar en mijn vrouw 25. We zijn een jaar lang erg gelukkig geweest. Alhoewel haar vroomheid mij wel eens tegen de borst stuitte. Wij hadden wel verschil van mening over het geloof. Op een dag ging ik naar mijn ouders en trof daar ook een dominee aan, deze was een huisvriend van mijn ouders. Wij raakten in gesprek en dat botste nogal. Toen vroeg hij aan mij: Lou hoe denk je over mij! Ik antwoordde: "U bent een dief en een moordenaar en dit nog wel naar de bijbel." Jezus zei over u: "U steelt de eer van Christus en vermoordt de zielen die naar u luisteren". Ja maar Lou ik meende nog wel op de plaats van Petrus te staan. Ik zei, ja dat doet u ook, daar waar Jezus zegt, Satan ga achter mij weg, Gij verzint de dingen die des mensen zijn en niet die God zijn Vader was hierover vreselijk gebelgd. Hij zei dan ook, hoe durf je zo tegen een dienaar Gods te spreken. Maar ik antwoordde, als hij een dienaar Gods was, zou hij leven in het los van alles, want Jezus heeft gezegd, "die niet verlaat vrouw en kinderen, huis, akker of land, kan mijn discipel niet zijn. Omdat hij Jezus predikt zal hij hem ook moeten navolgen, anders is hij een leugenaar. De eerste gemeente moesten alles verlaten door de brandstapel en werden voor de leeuwen geworpen. Nu moet de ik de geest van de mens door de brandstapel niet meer het lichaam. Dan pas leren ze vertrouwen te hebben om te leven van het verborgen manna. Toen zei vader tegen de dominee: "Hij durft het wel te zeggen, maar hij heeft nog gelijk ook, want het staat wel zo beschreven." Och zeg ik, laten we Ezechiël eens opslaan dan kun je lezen, dat hij in opdracht van God koeken moest eten met mensendrek voor het aangezicht van het volk. Zo verdorven was het volk, maar zij begrepen het niet en scholden Ezechiël uit voor viezerd. Dit was voor Ezechiël zo vreselijk dat hij aan God bad of het ook koeiendrek mocht wezen. En God stond dit toe. We hebben daarna nog wat zitten praten en ben ik later weer naar mijn vrouw gegaan.

Naar aanleiding de vraag: "Hoe denkt Lou over de Jehova-getuigen." Geeft Lou de getuigenis over de belevenis van:

"DE STER"

Ik laat de Jehova-getuigen met rust. Ik neem mezelve uit het verleden, want dat was precies het zelfde. Ik was lid van een kleine groep. Dat was Baptisme en Pinkstergemeente. Een mengsel, wat nu de Jehova-getuigen heet. Grote doop door onderdompeling, want de schrift gaf daar getuigenis over. Dat was omstreeks 1927. Wij zeiden, dat de kinderdoop het niet was, maar dat het de doop door onderdompeling was, in vergeving van de zonde, waarmede de aflegging van de oude mens geschiedde, gelijkerwijze Jezus Christus was opgevaren tot de heerlijkheid Zijns Vaders en waardoor wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Dus een bijbel-tekst, dat was het.

In het midden van die kleine groep, was ik dus omstreeks 1927. Ik kreeg gaven, profetieën, talen, ik kreeg krachten. Dus alles was in mij aanwezig. Ook kreeg ik krachten boven die, welke in de gemeente werden gevonden. Ik ging door de materie heen-kijken. Ik ging verborgenheden ruiken en als ik ze geroken had, dan kon ik ze aan hen vertellen.

Dus het was buiten het begrip om. Ik kon gedachten lezen. Ik kon hen vertellen, wat zij deden en wat zij doen moesten om welvaart in het leven te krijgen. Zij noemden mij de profeet, anderen de man Gods en daar ben ik dan ook jaren tussen geweest, maar toen is er iets gebeurd. Op een nacht was ik in zee, op het strand, met laarzen aan. Dat was op het strand van de Zuiderzee, want die valt tussen de Eeuwijksluis en Den Helder kilometers ver droog. Dat was in 1927.

Daar is mij de ster verschenen en ik wist niet wat mij overkwam, maar de stem, die tot mij kwam, was deze: "Zie het teken van de Zoon des Mensen." Ik kon het niet verstaan. Nochtans staat dit teken tweemaal in de bijbel. De ene apostel verklaarde: "Alsdan zal AAN de hemel verschijnen het teken van de Zoon des Mensen." De andere apostel verklaarde; "Alsdan zal IN de hemel verschijnen het teken van de Zoon des Mensen." Zo is het ook geschied, want beide apostelen hadden gelijk. De ster stond eerst AAN de hemel en is na verloop van een kwartier opgestegen met een grote snelheid en is IN de hemel gegaan, want ik zag haar niet meer. Daarna is die ster weer teruggekomen en kreeg ik weer deze woorden: "Zie het teken van de Zoon des Mensen", en ik werd bevangen ALS door een geest en die bevanging was deze, dat ik ging lopen op dageraads vleugelen. Ik was niet meer, maar het was een openbaring.

Toen zag ik de Wijzen uit het Oosten: "Wij hebben Zijne ster gezien" en het werd mij geopenbaard, dat dit het teken was van Zijn wederkomst en zo heb ik de openbaring daarin gekregen. Ik ben daarna over een poel met putten gegaan, waar een reiger niet op kon staan. Ik ben erover heengegaan, want ik was niet meer, want alleen de openbaring en de kracht, die in mij was, bestond alleen. Het mens zijn was op dat moment weg en toen ik op de zeedijk stond, buiten het strand, kwam mijn menselijke herinnering terug en ik zag, dat ik op een plaats aan de dijk was gekomen, waarvan ik heel goed wist, dat dit niet kon. Om dat wonder te aanschouwen, ben ik naar beneden gegaan om te zien hoe of dat nu eigenlijk kon.

(De gedachten des mens. Dus ik spreek nu van mens uit, want ik was nog in totaliteit mens, zoals U nu bent). Ik ben naar beneden gegaan en ik heb mijn stappen op het slib gezien, alsof het hard zand was. De tekenen, die onder de laars waren, de afdrukken, heb ik op het zand gezien en ik stapte op zo'n stap, menende dat het hard was en zakte toen tot aan mijn schouders toe in de blubber. Ik heb mij weten om te wentelen en ik ben eruit gekropen. Zeer verschrikkelijk. Ik ben over de dijk gegaan en daar was een kanaal, het Balgkanaal, en daar ben ik ingekropen om mij flink af te wassen, want het was net wagensmeer, zo vet. Nadat ik mij flink had afgewassen, ik was wel doornat, maar dat gaf niet, ben ik maar even verslagen op de dijk gaan zitten, want ik wist het niet meer.

Daarin zien wij het mens zijn. Ik ben naar huis gekuierd. De ster is geweest van 's nachts half drie tot tegen de middag elf uur. Tot zo laat heb ik haar gezien en toen ben ik gaan slapen. Nadien heb ik haar nooit meer gezien, maar er was iets in mij en dat kon ik niet thuisbrengen van mijn mens zijn uit. Ik wist niet wat dat was. Dan was het weer licht. Dan voelde het weer als een kracht en dan was het weer iets geweldigs en daar heb ik drie dagen mee lopen te worstelen om erachter te komen, wat dat nu eigenlijk was en toen het doorbrak was het geloof. Daar stond "de grote Lou" . . . "de man Gods" . . . "de profeet" . . . Hij had geen kennis aan het geloof. Het was slechts inbeelding van de Satan. Het was allemaal slechts waan van de Satan. Waan en verwaand, door de macht der duisternis, die zichzelf tot licht wilde stellen. Ik verstond, dat dit het geloof van Jezus was en dit geloof is gaan vechten tegen hetgeen in mij de heerschappij voerde. (Ik spreek nu naar menselijke wijze: "In mij"!) Vandaar uit, dat het geloof in mij zo krachtig en krachtdadig werkte, waardoor de Satan vreselijke angsten kreeg en de stof met angst werd bevangen door de heerschappij en de macht van Satan. Het geloof van Jezus vocht tegen de heerschappij en de macht van Satan. Toen heb ik verschrikkingen doorgemaakt, die ik U niet kan vertellen, maar ik ben ook in de vergadering teruggekeerd en daar heb ik gezegd: "Dit is de laatste maal, dat ik hier aanwezig ben, want hetgeen mij bevangen had, mij als "profeet" en "man Gods", dat was een Beëlzebub, de vader de duivel. Niemand kent hem. Ik kende hem ook niet."

Daarin hebben zij mij allemaal voor gek verklaard, want Lou was gek geworden. Neen, een puntje van normaliteit brak door. De gekke moest verdwijnen. Eén jongen is mij maar nagevolgd, maar één uit de hele groep. Hij is nog onder de Lou – groep en die jongen weet, dat ik niet lieg, want die kent de waarheid. Van daaruit is het wel een hoogspanning geworden, want het geloof van Jezus Christus ging strijden tegen de heerschappij en de macht van Satan en dat is in deze stof geschied.

Satan is door het geloof van Jezus vermorzeld en verbrijzeld, maar weet U waar ik geen kennis aan had? Ik was het zelf, omdat ik geen zelfkennis had van het beginsel van God. Daarom was ik het zelf, die vermorzeld en verbrijzeld werd, ik had geen zelfkennis van het beginsel van God. Dus naar mijn gevoelens - wat Satan liet gevoelen als verbrijzeling – zo heb ik de verbrijzeling in de stof gevoeld als mezelve, want ik-mezelve was de Satan. Nu is "Ik Mezelve" God en toen was "Ik mezelve" de Satan. Zo heb ik een vreselijke tijd doorgemaakt. Veertig dagen en veertig nachten heb ik niet kunnen slapen, ook niet kunnen eten, want ik lag gewoon als ter slachting en het einde was zeer bitter, want de stof kon het niet meer verdragen. De dokter verklaarde, dat ik niet een druppel bloed meer had. Mijn oude lui hadden de dokter erbij gehaald, daar het zonder arts niet verantwoord was. Zo is de laatste nacht der verschijning gekomen en toen de laatste nacht der verschijning was gekomen, heb ik in die 40 dagen en 40 nachten een verschrikking meegemaakt, tot in

de bodem der hel, wat ik U niet kan verklaren, want de verschrikking van de bodem der hel was, dat de angsten niet meer konden oplopen. De angsten versloegen in vastigheid, en dat werd smarten. De smarten liep op, de smarten droop van mij af, want ik heb het niet kunnen dragen naar de stof. Daarom ben ik ook uit het lichaam gerukt geweest en drie dagen en drie nachten in de bodem der hel geweest, want de stof kon het niet meer dragen. Daarin heb ik de verdoemenis en de eeuwige verlorenheid daar meegemaakt, want er was voor mij, ik-de duivel, in de gevoelens van mezelve, geen uitkomst meer.

Het was mijn schuld, dat de ongerechtigheid in de wereld was. Het was mijn schuld, dat de zonde heerste in de wereld. Het was mijn schuld, dat de verdorvenheid heerste. Dat waren de gevoelens van Satan als mezelve. Daarin ken ik de begoocheling en weet ik nu, wat de begoocheling is. Daarin was de hope gevloeden. Het was verloren, eeuwig verdoemd, nooit meer terug kunnende. Eén lichtpuntje, als de kop van een speld, zag ik in het midden der ziel en dat lichtpuntje, als de kop van een speld, heb ik gezien, maar vanwege de hoge smarten kon ik daar geen acht op geven. Het is gegroeid, het is geworden tot de grootte van een gulden. De smarten wonnen het nog. Op het lichtpuntje kon ik nog geen acht geven, want het was niet mogelijk. Toen kreeg het de uitstraling van het licht en de uitstraling van het licht straalde door en werd gevoelens, en de gevoelens pakten mij. Het waren gevoelens van blijdschap en die gevoelens van blijdschap kon ik niet thuis brengen, want de smart was hevig, maar naarmate ik mij overgaf aan die blijdschap, ging de smart doven, en toen de blijdschap had overwonnen, vroeg ik mij af: "Waarom ben ik nu zo verblijd? Waarom?" Toen zag ik het: Omdat God rechtvaardig was. Dus trots dat alles had de rechtvaardigheid, die uit God was, overwonnen, want ik was verblijd, dat God rechtvaardig was, ik had Hem geacht, als eeuwig verdoemd te zijn, nochtans een rechtvaardig God te zijn. Toen verstond ik het zaad Abrahams. Abraham had God gelooft en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend, en hierin heb ik God gelooft en de toerekening der rechtvaardigheid was verkregen. Het was niet in mij, het was van God en daarom was de rechtvaardigheid toegerekend en vond ik mijzelve weer in het lichaam terug.

Dat zijn der dingen, die ik heb meegemaakt. Niet als in een droom, maar als een echte waarheid. Als Satan-zelve ben ik tenietgedaan en dat heb ik in die vergadering van tevoren moeten verkondigen. Ik heb me op de borst geslagen en ik heb gezegd: "Profeet ben ik niet. Een man Gods, verre van dat . . . IK DE DUIVEL moet tenietgedaan worden" en ben ik dan als de duivel tenietgedaan. Daarin is de stof overgebleven en God heeft Zijn stof tot Zich genomen en God is met Zijn eigen stof mens geworden en wat de Jehova Getuigen betreft, het zijn opgeblazen kikkers ze hebben geen kennis en ze weten niemendal. Ik wens U allen een goeden avond.

Wie kan na deze getuigenis van Lou over zijn tenietdoening als mens, nog menen, dat Lou hovaardig is? Lou haalt vaak de woorden van Jezus Christus aan: "Wat aan het groene hout is geschied, wat zal aan het dorre hout geschieden?" Jezus Christus was het groene hout en Lou het dorre hout, de verloren Zoon.

Nu begrijpt u wat voor mij een krachtadig ingrijpen was van God, voor sommigen een mysterie bleef. Zo deed het dan ook de ronde dat Lou Voorthuizen was gek geworden. Toch waren er bij die het wel begrepen maar eerlijk bekenden dat ze dat niet konden volbrengen. Toch was er een jongen van 16 jaar, die zo naar de waarheid zocht, dat hij mij bleef volgen. Maar mijn vrouw keerde zich tegen mij en als ik aan het praten was zei ze steeds: "jij bent ook God niet."

Toen leerden wij mensen kennen die jarenlang in Indië geweest waren. Ook zij sloten zich bij mij aan. Zo waren wij wel een klein clubje, maar wij leefden in de waarheid van God. Jan en Nel waren bij de Pinkstergemeente geweest, maar hadden ondervonden dat de waarheid daar ook niet te vinden was. Zo verstreken er enige jaren maar mede door mijn vrouw ging het niet al te best. Daarom verhuisden Jan en Nel naar Amsterdam. Zij zochten daar een huis en daardoor leerden zij mensen kennen en raakten daarmee bevriend. Na enige tijd spraken zij ook over mij en vooral ook over datgene wat ik predikte. Nu was er in Amsterdam ook een Pinkstergemeente, die echter uit elkaar viel doordat de voorganger en nog enige predikers het met jonge meisjes hielden en het openbaar kwam. Doordat Jan en Nel vrienden hadden onder de volgelingen, gingen zij daar ook over met mij praten. Zo ontstond daar een kleine groep. Ik werd er dan ook steeds uitgenodigd om te komen spreken. Zo kwamen er steeds meer bij. Op een goede dag in december was ik in Amsterdam bij Jan en Nel. ('s winters viste ik namelijk niet, dus kon ik enkele weken in Amsterdam zijn). Zo vertelden ze mij dat ze een meisje hadden leren kennen, die uit een huisgezin kwam, waar ze helemaal aan geen geloof deden. Dit meisje stond daar ook helemaal open voor mijn prediking. Ze had tegen Jan en Nel gezegd. Ik heb met vele mensen omgang gehad van verschillende geloven, maar ondervonden dat alles leugen en bedrog is. Tegen de middag ging de bel en toen Nel opendeed, kwam, dat meisje binnen. Zij groette ons allemaal erg lief en bescheiden, maar haar gezicht stond erg droevig en er ging zoveel ellende van haar uit, dat ik er helemaal bewogen door werd. Zij keek mij maar strak aan en zei niet veel.

Het was of ze om hulp vroeg wat ze innerlijk ook deed, dat voelde ik wel. Daar zij maar kort kon blijven, vertelde zij huilend dat zij niet naar ons toe mocht van haar ouders en van haar verloofde. Zij vroeg ook of het tussen haar en haar verloofde allemaal goed zou komen. Ik bevestigde dan ook dat het goed kwam. Hoewel ik wel begreep hoe groot haar verlangen was, naar de echte waarheid van God, dat het nooit samen zou gaan, met het gewone dagelijkse mensenleven. Ook voelde ik dat zij voor grotere dingen was bestemd. Maar omdat ik ook voelde dat zij haar verloofde zeer lief had, zij een zeer zware strijd te strijden had. Later heb ik in een brief geschreven de weg van verschillende Lou mensen, waarvan ik vooral die van het meisje zeggen wil. Ik schreef aan haar: "Mientje jij hebt de weg der offerande Gods en een goede hoop der vertrouwen." Zij had gezegd tegen Jan en Nel over die brief. Ik begrijp het niet, maar ondanks dat ik het niet begrijp ben ik er toch erg blij mee en put ik er grote troost uit. Op een koude winterse dag - ik woonde nog steeds in Den Oever op het eiland Wieringen – het was 's avonds omstreeks 9.00 uur, ging de achterdeur open en daar stond Mientje in de deuropening. Toen ze ons zag, begon ze vreselijk te huilen, wij trachtten haar te kalmeren, maar het duurde een hele poos voordat het ons gelukt was. Toen ze eindelijk tot bedaren was gekomen vertelde zij, dat zij zonder toestemming van haar ouders naar ons toe was gekomen, en het ergste was, toen ze in de bus had gezeten naar Wieringen en ze aan de chauffeur had gevraagd waar Lou Voorthuizen precies woonde, had hij geantwoord: "Lou Voorthuizen woont er niet meer." Ook was zij erg verkleumd van de kou want ze had op Wieringen op een andere bus moeten overstappen, waardoor ze twee uur in de kou had moeten staan. Mijn vrouw en ik hadden dan ook erg met haar te doen en hebben haar lekker bij de warme kachel gezet. Toen wij 's avonds naar bed wilden gaan, bemerkte ik dat zij angstig en onrustig werd. Daar zij zelf niets zei, vroeg ik aan haar: "Mientje ben je soms bang?" Ja Lou, want ik durf niet alleen naar boven. (Mijn vrouw en ik sliepen namelijk beneden). Dan blijf ik hier vannacht maar in de kamer zitten als u het goed vindt. Toen antwoordde ik: "Nee hoor, je hoeft niet naar boven." Ik heb toen een paar stoelen tegen elkaar aangeschoven en daar een bed opgelegd. Zij was mij daar erg dankbaar voor. De andere dag tegen dat zij weer naar huis moest, begon zij te beven en zei: "Ik ben zo bang voor mijn ouders en verloofde." Ik heb daar niet op geantwoord, want ik voelde, wilde zij helemaal bij God terecht komen, zij daar alleen doorheen moest. Later hoorde ik dat haar verlovings verbroken was. Dit was het begin naar de werkelijkheid Gods, op de weg die voor haar bestemd was. Daar ik zover weg woonde van Amsterdam, ging de groep voor mij en mijn vrouw een woning zoeken in Muiden. Daar kon ik mijn visserij voortzetten en tevens zondags bij de groep zijn. In de week kwamen er ook mensen bij mij op bezoek. Nu was het een erg oud en hokkerig huis, mij deed het niets maar mijn vrouw vond het wel erg omdat zij altijd op een grote boerderij had gewoond en later bij mij in een nieuw huis. Zij kon er geen vrede mee hebben ondanks dat zij zo vroom was. Ik heb haar dan ook gezegd, dat het niet klopte met haar geloof dat zij zo ontevreden was. Toen begon zij te dreigen. Als mijn vader komt te overlijden, ga ik naar mijn zuster en mijn broer terug. Want ze had een zuster die een slepende kwaal had. Ze zei, dan ga ik daarvoor zorgen. Het werd zo erg dat ze zelfs in bed doorlag te schelden.

Dan ging ik mijn bed maar weer uit, kleedde mij aan en ging om Muiden heen wandelen. Ik vroeg mij vaak af, waar dat naar toe moest. Zo gingen er weer enige jaren voorbij, totdat wij bericht kregen dat de vader van mijn vrouw onverwachts overleden was. Toen zei zij: "Nu is mijn tijd gekomen." Maar ik geloofde het niet, ik kon het niet geloven. Uit pure ergernis omdat zij niet meer bij mij wilde zijn, lag zij veel op bed en moest ik haar helemaal verzorgen en ook het eten koken en de boel zoveel mogelijk schoonhouden.

Als het zomer was en ik druk bezig met de visserij, had ik geen tijd om eten te koken etc. Niemand van de groep kwam ons eens helpen. Als mijn vrouw dan toch eten kookte, was zij daar de gehele dag mee bezig, zodat ik 's avonds om tien uur, pas eten kreeg. Dat gebeurde niet vaker dan eenmaal in de 14 dagen. Vis klaarmaken kon zij niet en ik had er geen tijd voor. Zo kwamen de mensen van de groep geregeld vis bij mij halen, maar niemand die ze ooit betaalde. Toen Mientje op een keer bij mij kwam, vroeg zij of ik paling voor haar had. Ik haalde een dikke paling voor haar uit de bun van de schuit, waar ze erg blij mee was. Weer in huis legde ze geld op tafel. Ik zei tegen haar, "Dat hoeft niet hoor", maar ze antwoordde: "U kunt van de wind niet leven, want ik begrijp heel goed dat de visserij een heleboel geld kost." "Maar ik zei: "Dat is wel zo, maar wat je gegeven hebt, is veel te veel." "Dat kan wel zijn, maar ik zie toch als de anderen vis komen halen, ze het nooit betalen en dat vind ik heel erg, omdat u er zo hard voor moet werken. Ik kan dat niet begrijpen." Omdat Mientje zo voor ons vocht en ook wat begon te werken in huis, begonnen ze in de groep al gauw te roddelen. Ze gingen Mientje beschuldigen van allemaal gemene dingen. Ik kon niets zeggen en moest nog net doen of ik het ook geloofde. Zo leek het voor Mientje of ik met de groep tegenover haar stond. Ik zag wel dat zij daar veel verdriet over had en zocht dan ook steeds haar troost bij mijn vrouw. Zij hield erg veel van mijn vrouw, maar bemerkte eerst niet dat mijn vrouw haar ook beroddelde. Toen ze dat begreep, wilde ze niets meer met een van ons te doen hebben. We zagen haar niet meer. Tot op een gegeven moment zij toch weer binnen kwam.

Zij zei niets en zat maar strak voor zich uit te staren. Daar er nog meer mensen aanwezig waren, namen mijn vrouw en ik haar mee naar een andere kamer, wij trachtten haar te troosten, maar dat lukte ons niet. Op het laatst fluisterde ik haar in het oor: "Gaat het om je verloofde?" Toen onder vreselijk gehuil, knikte ze van

ja. Wij konden dan ook niets doen dan haar laten uithuilen. Maar ik voelde wel dat zij haar troost bij mijn vrouw niet meer vond. Ik zat er erg mee in, want ik was bang dat zij zelfmoord wilde plegen. Ook werd het te zwaar bij haar ouders thuis, want die begrepen haar ook niet. Daarom beloofde ik aan haar, dat ik met mijn vrouw eens langs zou komen. Zij antwoordde daarop: "Doe dat alstublieft niet, want dan gooit mijn vader u de trap af." Ik zei: "Nee mijn kind, hij gooit niets." Die week daarop ben ik inderdaad naar haar ouders toegegaan. Ik zag aan haar gezicht dat zij bang was, maar ik groette haar ouders en stelde mij aan hen voor. Er werd ons een stoel aangeboden en ik begon te praten. Daarop zei haar vader: "Hooft u eens, ik wil overal over praten maar het woord God wil ik niet horen!" Ik zei dan ook: "Dat is goed, dan zullen we in plaats van God het woord Liefde gebruiken." Daar ging hij graag op in. Zo hebben we dan de gehele middag zitten praten. Op het einde daarvan omhelsde hij mij. "Door u krijg ik weer moed op het leven, want ik vind het leven ook erg zwaar." Van toen af kwam hij altijd in Muiden en ging vaak mee om te vissen. Toen werd het voor haar bij haar ouders ook wat lichter. Dat het voor hem erg zwaar was, blijkt wel uit het feit dat ze eens zei: "Mijn vader zegt altijd: In de bijbel staat: Gij kinderen, wees uw ouders onderdanig." Daar hij er alleen mee bedoelde, dat zij niet bij ons mocht komen, was zij daar vreselijk ellendig door. Toen heb ik gezegd: Mientje dan moet jij antwoorden: "En, gij ouders, tergt uwe kinderen niet, opdat zij niet moedeloos worden." Zij was dan ook zo moedeloos, dat als ik niet naar haar ouders was gegaan, zij inderdaad een eind aan haar leven had gemaakt. Ze zei: "Lou dat durf ik niet te zeggen, want dan slaat hij mij dood". Op een dag was ik naar Amsterdam om daar inkopen te doen voor de visserij. Toen ik 's avonds thuis kwam, was mijn vrouw weg, zij had een verhuswagen besteld, had alles in laten laden en was vertrokken met de hele inboedel en met medeneming van het geld wat er in huis was. Het enigste wat ik nog had, was een stoel en een tafel. Ook de bedden-boel had zij meegenomen. Op een briefje had zij geschreven: "Als je slapen wilt, er zijn nog wat haverdoppen matrassen in de bedstede en voor dekens gebruik je maar een paar oude jassen." Zij had ook een paar oude pannen achtergelaten en een gasstel, zodat ik wat eten kon klaarmaken. Er gingen enige dagen voorbij voordat er mensen uit Amsterdam bij mij kwamen. Toen het zondag was, kwamen er dan ook een heel stel binnen, waaronder ook Mientje. Zij vonden het allemaal verschrikkelijk dat ik alleen zat. Zij zijn een uurtje later weggegaan. Mientje kwam onverwachts na een week weer langs. Zij had wat eten voor mij meegebracht en ging voor mij wat eten klaarmaken. Ze zei tegen mij: "Ik vind het vreselijk dat niemand in de groep naar u omkijkt."

Daarom kom ik in het vervolg een paar maal in de week hier om voor u te zorgen. Volgende week zondag kom ik om voor u te wassen (mijn vrouw had namelijk mijn kleren niet meegenomen) want u moet toch schoon goed aan hebben. Toen de groep aan de weet kwam dat Mientje voor mij zorgde, werd er natuurlijk weer over haar geroddeld. Het werd zo erg dat zij het ook hoorde en vond het eerst zo erg dat zij er om huilde, maar toen ik zei: "Mientje kom dan maar niet meer hier", droogde zij haar tranen en zei: "ik laat u nooit in de steek, wat kan mij het eigenlijk schelen wat ze van mij zeggen!" Van toen af heeft zij er zich niets meer van aangetrokken. Toen zei zij: "Ik heb nu een doel om voor Lou te moeten leven."

Toen na het verschijnen van de Ster, mijn ik de satan in mij teniet was gedaan, had de goddelijke ik in mij een vastigheid verkregen. Daar ik die goddelijke ik in Mientje kon leggen, begon zij ook inzicht te krijgen van het goddelijk leven, waardoor zij ontzettend verblijd was. Ook was zij zo verblijd omdat er alleen maar liefde was en geen seks. Ze vertelde dat, dat het grootste punt was geweest dat zij ondervonden had, dat de seks altijd tussen man en vrouw ver boven de liefde was. "Ik zoek liefde Lou" zei ze dan "en wat de seks aangaat dat hoeft voor mij niet." Zo ging het een tijdje, totdat ze zei: "Lou ik wil voorgoed bij je komen, dan zal ik zo goed mogelijk voor je zorgen, maar ik durf het niet tegen mijn ouders te zeggen." Op een keer ben ik naar de ouders van Mientje gegaan, want ik begreep dat Mientje vastbesloten was om bij mij te komen. Ik besloot haar een handje te helpen. Ik keek naar Mientje met een blik van liefde in mijn ogen, dit zag haar vader en hij werd toen vreselijk boos. Hij wilde haar te lijf gaan, maar ik ging voor haar staan zodat hij haar niet kon aanraken. Daarop is zij het huis uitgevlucht en naar mensen van de groep gegaan, terwijl ik met haar vader bleef praten. Toen ik later ook kwam, was het daar ook een toestand, want die vrouw die zelf verliefd op mij was, eiste van Mientje dat zij weer naar haar ouders terugging. Mientje huilde en zei: "Ja maar wie zorgt er dan voor Lou?" Daarop heb ik geantwoord: "Mientje weet wel wat je doet! Mijn visserij is namelijk helemaal stuk." (Toen in 1939 de mobilisatie uitbrak, waren er in Muiden veel soldaten gelegerd. Ik had mijn hele visserij aan de dijk van de Vecht en achter die dijk lagen de soldaten. Die hebben toen mijn schip vernield en mijn hele visserij, zodat ik helemaal van voren af aan beginnen kon). Dus inkomen had ik niet en het geld dat ik het jaar ervoor verdiend had, had mijn vrouw allemaal meegenomen. Dus zei ik tegen Mientje: "Ik heb negen gulden steun en moet verder helemaal opnieuw beginnen. Verder moet je er ook rekening mee houden dat ik helemaal niet goed ben.

Ik ben zo ellendig omdat mijn vrouw mij verlaten heeft. Dat is voor mij een zware slag geweest." Maar Mientje zei: "Dat kan mij allemaal niets schelen als ik maar voor u zorgen mag, en bij u mag zijn." "Ja dat is wel zo, maar je vergeet dat je het bij je ouders erg goed hebt."

Mientje antwoordde: "Lou ik zoek alleen maar liefde en verder interesseert mij niets." De dag waarop het

gebeurde was op 14 mei 1940, dus juist in de vijf oorlogsdagen met Duitsland. Toen Mientje en ik dan naar Muiden wilden gaan, bemerkten wij dat er geen bus reed. Het was 's nachts 12 uur, Mientje stelde voor om in een schuilkelder te overnachten, maar dat wilde ik niet, ook al omdat Mientje zich erg ziek voelde. Daarom stelde ik voor, dat zij weer naar haar ouders zou gaan. Dat wees zij beslist af. "Nee", zei ze, "dat doe ik niet, dan ga ik toch liever in de schuilkelder." Daarom zijn wij op de fiets naar Jan en Nel gegaan en hebben daar de nacht doorgebracht. De andere dag was de oorlog afgelopen en wij zijn op de fiets naar Muiden gegaan. Dus is Mientje op 16 mei 1940 bij mij gekomen, ik was toen 42 jaar, maar ik zag eruit of ik 60 jaar oud was. Toen Mientje een maand bij mij was, kende niemand mij meer. Ik was helemaal opgeknapt en zag eruit als een jonge kerel. Mientje was daarover zeer verheugd. Ik zal ook nooit vergeten het moment dat wij het huis binnenstapten. Zoals ik al eerder gezegd heb het was een oud, hokkerig ongezellig huis. Het was helemaal leeg, niets op de vloer, geen gordijnen voor de ramen, dus een totaal leeg huis, alleen een paar pannetjes om te koken. Een lepel, een vork en een stoel. Toen Mientje in de kamer stond, lachte zij en zei: "Dit is mijn paleis" en wat het eten aangaat dan eet jij met de vork en ik met een lepel. Overal wist zij raad op en om alle bezwaren die ik maakte, lachte zij. Het verschil met mijn vrouw was zo groot, dat ik niet geloven kon, dat het waar was, dat een vrouw zo wezen kon. Maar intussen was ik weer begonnen met de visserij in orde te maken, dus toen het voorjaar aanbrak kon ik weer gaan vissen. Eerst ging het slecht, -- de steun was inmiddels ook opgehouden -- ook al omdat ik mij lichamelijk totaal op voelde, werkte ik toch door. Zo liet ik op mijn bottertje een roefje bouwen wat Mientje erg gezellig inrichtte. Dat gebeurde toen ze al een half jaar bij mij was. Al die tijd mocht zij niet bij haar ouders komen. De groep was ook razend op haar, en blafte haar ook steeds af. Maar dan antwoordde zij: "Dan hadden jullie maar voor Lou moeten zorgen." Haar kleren had ze ook niet, dus hadden wij allebei niets, totdat haar moeder wat kleding bij Jan en Nel bracht en zij het weer aan Mientje gaven. Toen wij in mijn boot gingen wonen was Mientje erg stil, tot ze op eens zei: "Lou ik moet je wat zeggen, maar ik wil niet dat je het verkeerd opvat. Het is namelijk zo, als ik aan mijn moeder denk dan komt er zo'n huilend gevoel bij mij op. Denk nu niet dat ik bij u vandaan wil, want dat is het helemaal niet." Ik antwoordde: "Nee Mientje, dat is het ook niet. Maar het komt omdat je moeder zo naar je verlangt, zelfs zo erg dat zij om je loopt te huilen. Ga maar naar je moeder toe, dan zal je zien dat het zo is." Zij is er onmiddellijk heengegaan. Het was precies zoals ik had gezegd. Toen later haar vader thuis kwam, is zij weer weggegaan want zij was bang voor haar vader. Iedere week kwam haar moeder ons bezoeken. Op een gegeven moment had haar vader het door en zei dat hij ook meeinging. Van toen af aan was alles goed tussen haar ouders en haar. Op een keer kreeg ik bericht van een advocaat dat mijn vrouw wilde scheiden. Dit wilde ik wel want de liefde van Mientje vergoedde alles. Na de scheiding vroeg ik Mientje hoe zij over trouwen dacht. Zij antwoordde daarop: "Lou, ik zal u altijd trouw blijven en dit is voor mij voldoende. Wat heb ik eraan als ik naar het gemeentehuis ga om een bewijs van trouwen. Mijn woord moet voor u voldoende zijn. "Daar was ik erg blij om want ik dacht er net zo over." Ik zei ook altijd Mientje, Adam en Eva waren man en vrouw. Daarom hadden zij geen gemeentehuis nodig om te trouwen. Later vroeg Mientje mij, Lou als ik trouwen wil voor de wet zou je het dan doen. Ik antwoordde daarop dat ik het zou doen. Maar ik voelde mij zo vreselijk verdrietig, dat het op mijn gezicht te lezen viel. Toen Mientje dit zag omhelsde zij mij en zei hebt u maar geen verdriet hoor, want ik wil het zelf helemaal niet. Op een keer ging ik met Mientje ook bij mensen van de groep op visite. Terwijl wij daar waren kwam er ook een oude man binnen. Toen hij Mientje zag, keek hij heel minachtend naar haar en zei toen niets anders dan "Maria Magdalena". Daar Mientje geen bijbelkennis had, begreep zij niet wat hij bedoelde. Maar ik antwoordde: "Bij Maria Magdalena waren door Jezus 12 duivels uitgeworpen en van toen af aan was zij heilig." Nu wist ik dat die man zelf ook niet zuiver op de graad was. Daarom zei ik ook nog: "Zorgt u maar dat er bij u nog 12 duivels uitgeworpen worden. Als dat gebeurd is, heeft u het recht om te oordelen, eerder niet." Overal waar ik met Mientje kwam, werd zij met de grootste minachting bejegend. Maar zij was erg flink en hield haar hoofd omhoog. Alhoewel ze er innerlijk zeer onder leed. In Muiden was het ook heel erg, daar werd zij met de vinger na geweest en voor hoer na gescholden. Zo had zij dan ook niemand waar zij haar troost kon zoeken. Bij mij kreeg zij ook geen troost, want ik moest de groep die Mientje verstootte toch de handen boven het hoofd houden. Zo had zij dan datgene volbracht wat Jezus gepredikt had. Gij zult alles verlaten. Vader en Moeder, man of vrouw en kinderen, huis, akker of land. Zo had zij alles verlaten, haar vader en moeder, haar broers en zusje, haar kleding, haar eer, haar huis, want waar zij in kwam te wonen kon je geen huis noemen en dan was het huis nog totaal leeg. Al haar vrienden en kennissen. Ook de groep waar zij erg van hield, minachtte haar zeer, mede door grote jaloezie, omdat zij een heel mooi meisje was en zeer chique gekleed ging. Zij was lerares in kostuumnaaien en ontwierp zelf al haar kleding. Vooral de vrouwen waren zeer jaloers op haar daar hun echtgenoten allemaal met een oog naar haar keken, wat die vrouwen ook wel zagen. Dus u begrijpt wel dat zij geen deel van leven had. Terwijl Mientje nooit enige aanleiding gaf, kreeg zij toch overall alleen de schuld van. Het werd op het laatst zo erg, dat ik een keer met haar op straat liep en als ik wat tegen haar zei, kreeg ik geen antwoord. Ik voelde dat zij zo ellendig was, dat zij er niet van praten kon. Ik ben met haar naar mensen van de groep gegaan. Deze mensen woonden 3 hoog. Dus wij moesten 3 trappen op. Daarboven aangekomen, liep zij de keuken in naar de waranda. Ik begreep onmiddellijk haar bedoeling. Zij wilde van de

waranda naar beneden springen. Ik greep haar dan ook vast en trok haar het huis in. Zij vocht wel maar ik was sterker dan zij. Nu wilde het toeval, dat er nog meer mensen van de groep aanwezig waren. Zij begonnen allemaal vreselijk tegen Mientje te schelden. Wat ik nog nooit gedaan had, deed ik toen en begon terug te schelden. Terwijl dit gebeurde, riep een meisje: "Lou help, Mientje is flauw gevallen!" Ik draaide me om en zag Mientje op de grond liggen, ik heb maar steeds geroepen: "Mien, hier is Lou!" Toen ze weer tekenen van leven gaf, heb ik haar in een stoel gezet en heb ik tegen de groep gezegd: "Nu is het uit. De duivel zou het arme kind onder mijn ogen vandaan halen." Toen ik dat had gezegd was het even stil en werd er niet meer gesproken. Later zei Mientje: "Lou, ik begrijp wel, waarom u altijd hun kant moet kiezen, maar wat is de duivel gemeen.

Hij projecteert op mij wat hij zelf is." Zo is mijn weg vreselijk en verschrikkelijk geweest, maar Mientje haar weg ging ook niet bepaald over rozen. Haar weg was dan ook alleen maar zichzelf opofferen, maar het wonderlijke ervan was dat zij de mensen er niet aansprakelijk voor stelde, maar regelrecht de duivel beschuldigde. Dit was het begin voor de vrijspraak van de schepping, dus de scheiding tussen stof en geest. Maar zij zou nog heel wat mee moeten maken voordat er een vastigheid was bereikt.

Biografie van Lou en Mientje. Tweede hoofdstuk Mientje.

Ik werd geboren op 4 augustus 1914 te Baarn

Mijn moeder kwam uit Barneveld en was een boerendochter, zij was ook vroom opgevoed, maar op 16 jarige leeftijd had zij al gauw begrepen wat een onrechtvaardige troep het was, zij was namelijk Nederlands Hervormd. Daarom keerde zij zich dan ook af van alles wat met geloof te maken had. Mijn vader geloofde ook nergens aan. Zij trouwde toen mijn vader 23 jaar was en mijn moeder 21 jaar. Hun eerste kind werd geboren een jaar na hun trouwen, de tweede was ik 1,5 jaar daarna. Na mij werden er nog 3 kinderen geboren. De namen waren: Wim, Mientje, Jan, Bertus en Gerrie. Mijn volle naam is Wilhelmina. Mijn oudste broer Wim was een erg leuk en ondeugend ventje en hield erg veel van mij, wij waren onafscheidelijk. Twee jaar na mijn geboorte verhuisden wij naar Utrecht. Daar hadden wij het erg slecht vanwege de oorlog 1914 – 1918. Ik was 7 jaar toen wij weer verhuisden naar Zeist. Daar hadden wij het erg goed, want de oorlog was toen voorbij. Wij woonden daar erg mooi aan de rand van de bossen en voor ons een groot heideveld. Ik ging veel alleen de bossen in vooral in het voorjaar als de berkenboompjes jonge blaadjes kregen, dan had ik zo'n blij gevoel van binnen. Ik had nog nooit van het paradijs gehoord, maar toen ik ouder werd heb ik vaak gedacht, zo moet het paradijs geweest zijn. Op een dag vroeg een schoolvriendinnetje aan mij of ik meeging naar de zondagsschool. Ik vroeg aan moeder of het goed was en kreeg haar toestemming. Er werd een verhaal verteld over een mijnheer die geen mes had en het brood moest breken. Later zat ik bij mijn ouders aan tafel te eten, ik zat stil voor mij uit te kijken, mijn vader vermaande mij en zei dat ik eten moest. Toen vroeg ik aan mijn moeder. "Moe mag ik volgende week weer naar de zondagsschool? En mag ik dan een mes meenemen? Want er was een mijnheer die geen mes had en het brood moest breken en dat vind ik zo zielig." Vader en moeder lachten en zeiden: "Blijf jij maar thuis hoor." Zo ben ik er dan ook niet meer heengegaan. Mijn grootmoeder en twee zusters van mijn moeder gingen nog wel naar de kerk. Bij onze geboorte vroegen ze of zij ons ten doop mochten houden. Vader en moeder hadden daar helemaal geen zin in. Maar tenslotte gebeurde het toch. "Nu goed," zei moeder omdat jullie het zo graag willen. De eerste drie zijn dan ook gedoopt, maar bij de vierde zei moeder: "Nu is het genoeg, ik doe niet meer mee aan die poppenkast." Daar moeder ons vertelde dat wij drieën gedoopt waren – waren te jong om te beseffen wat het betekende – begonnen wij ons jongste broertje te plagen van: "Wij zijn lekker wel gedoopt en jij niet." "Och", zei moeder het kleine ventje meenemend naar de kraan, "dan zal ik je wel dopen hoor" en ze nam een kop water en gooide dat over zijn hoofd. Wat waren wij toen jaloers op ons kleine broertje, want voor onze begrippen was het veel groter om door moeder gedoopt te worden dan door iemand die je helemaal niet kent. Wat was dat ventje toch gelukkig, want hij hield zoveel van zijn moeder.

Zondags gingen wij met vader en moeder altijd wandelen. Mijn oudste broer en ik liepen dan samen gearmd en als wij dan mensen tegenkwamen, vertelden wij vol trots dat wij samen gingen trouwen. De mensen lachten dan tegen ons en streken ons over de haren.

In Zeist heb ik twee jaar gewoond, op mijn 9^e jaar zijn wij verhuisd naar Almelo. Mijn vader was namelijk machinist bij de Nederlandse Spoorwegen, dus werd hij steeds overgeplaatst.

In Almelo werd mijn zusje geboren. Ik realiseerde het mij niet, maar ik had een gevoel, zo jong als ik was, of het mijn eigen kind was.

In Utrecht was ik altijd erg ziek en de dokter zei dan ook tegen mijn moeder, u moet er op rekenen dat zij geen blijver is. Daarom was mijn moeder altijd erg zorgzaam voor mij. In Zeist in de bossen en mede door de zorgzaamheid van mijn moeder was ik veel gezonder en nooit meer ziek. In Almelo woonden wij ook buiten

de stad en er waren veel bossen in de omgeving. Op mijn 11de jaar kreeg ik van vader een fiets en ging ik met mijn vader en twee broers veel fietstochten maken. Dan gingen wij naar de bronnen van Vasse of naar Delden. Ook naar de Hellendoornseberg en Rijsserberg. Twente was toen zo mooi en ongerept, dat nadat ik op latere leeftijd veel in het buitenland ben geweest, Twente in mijn geheugen nu nog een paradijs lijkt. Ook kan ik mij nog herinneren dat ik met mijn broertjes in de tuin aan het spelen was en moeder naar ons toekwam om te vragen of wij een boodschap voor haar wilden doen. Alle drie weigerden. Zij was bezig met de was en zag er vreselijk verhit uit – alles werd toen nog met de hand gedaan – dat ik mij nu nog schuldig voel, als ik mij haar voor de geest haal. Had zij toen maar gemopperd maar nee dat deed zij niet. Zoals zij zich omkeerde en weg liep zal ik nooit meer vergeten. Later heb ik dan ook nooit meer iets aan haar geweigerd.

In Almelo leerden wij mensen kennen waar wij dagelijks mee omgingen. Het gezin was Apostolisch alleen de man deed er niet aan mee. Nu hadden wij gehoord dat de mensen daar 10 procent van hun loon af moesten geven. Mijn moeder vroeg of dat waar was, maar die vrouw zei: “Neen.” Die man werd vreselijk boos en zei tegen zijn vrouw: “Dat je Apostolisch bent daar ben ik niet op tegen, maar je moet niet liegen, want het is wel waar!” Door haar leerden wij ook de voorganger van de Apostolische kerk kennen. Op een goede dag werd er gebeld en daar stond de voorganger met zijn mede prediker bij ons voor de deur en vroegen of zij binnen mochten komen om over het geloof te praten. Tegen de wil van mijn moeder liet vader ze toch binnen en ging aan de praat. Vader deed heel vriendelijk en deed net of hij het met hun eens was, waarop moeder nog kwader werd en in de keuken verdween. Zij wilde beslist niet hebben dat er in huis over geloof werd gesproken. Omdat vader hen zo vriendelijk ontving, dachten zij dat zij vader te pakken hadden en vader liet hun in de waan. Tot ze weer een keer bij ons in huis waren en zeiden dat ze van God door gekregen hadden dat vader een gezalfde was en bij hen hoorde, Vader zei: “Dan is die God van jullie een leugenaar, want ik ben geen gezalfde en ik hoor ook beslist niet bij jullie.” Vader zei ook nog: “Dat zouden jullie wel willen hè? Met mijn tien procent” – vader had een hoog loon – hij deed de deur open en ze konden gaan. Wij hebben ze nooit meer terug gezien.

Toen ik wat ouder werd en meer met volwassen mensen omgang had, zei moeder altijd tegen mij: “Kind kijk uit met wie of je omgaat, vooral met mensen die naar de kerk gaan, die zijn het gemeenste van allemaal!” Dan vertelde ze dingen die ze zelf ook meegemaakt had met Christelijke mensen, en dat was dan ook heel erg. Ik heb dan ook nooit omgang gehad met mensen die aan enig geloof deden. Alhoewel ik vaak te logeren ging bij een tante die ook Apostolisch was, maar we hebben nooit ergens over gesproken. Ik heb het ook niet zo leuk gehad omdat vader machinist was. Dat kwam omdat de conducteurs altijd overhoop lagen met de machinisten omdat de conducteurs lang niet zoveel verdienen als zij, waardoor er een grote haat ontstond tegen de machinisten. Ik ben hier dan ook vaak de dupe van geweest, waarvan ik hier een voorbeeld wil geven. Ik woonde nog in Zeist bij de weg naar Huisterheide maar daar de school waar ik op zat helemaal aan het andere eind van Zeist was, moest ik drie kwartier lopen om op school te komen. Mijn twee broertjes en ik gingen altijd door Zeist heen. Toen kreeg ik een schoolvriendinnetje, met wie ik mee naar school ging. Daar er ook een bosweg was naar school, liepen wij die ook weleens, vooral zomers was het er erg mooi. Nu waren er bij mij in de klas twee jongens, het waren twee broers en zoons van een conducteur. Ik vermoed dat hun vader veel over de machinisten gesproken had en dan op een kwaadaardige manier. Want op een dag dat ik weer met mijn vriendinnetje door de bossen liep, kwamen die twee jongens op mij af en sloegen mij met dikke takken die zij van de bomen gerukt hadden. Onder het uitroepen van: “Jouw vader is machinist hè! Wij zullen jou wel krijgen!” Mijn vriendinnetje lieten ze met rust. Ik heb er thuis met geen woord over gesproken, want ze hadden gedreigd, dat als ik het zeggen zou, ze mij dan dood zouden slaan. Toen ik in Almelo kwam te wonen viel het eerst ook niet mee. Wat ben ik daar nagejouwd door mijn Hollandse spraak. Soms had ik hele horden kinderen achter mij aan. Later werd het wel beter, want mijn broers gingen voor mij op de vuist. Ik hield heel erg van mijn broers, want zij namen het altijd voor mij op. Wij waren samen erg ondeugend, maar de gehele buurt had altijd veel pret om ons. Toen ik 12 jaar was kwam ik van school en vroeg vader wat ik wilde worden. Hij wilde mij laten studeren, maar daar had ik geen zin in. Vader stelde mij voor dat ik verpleegster zou worden. Daarop begon ik te huilen. Waarop vader boos zei: “Wordt dan maar boerenmeid op een boerderij!” Ik zei niet waarom ik huilde, maar de reden was dat ik zo bang was voor de dood en voor mensen die dood gingen. Dat kon ik niet zien. Ik ben op een instituut geweest waar ik naaister ben geworden en heb daar mijn diploma's gehaald voor lerares en ontwerpster. Dit werk deed ik heel graag.

Op mijn 13de jaar stelde ik mij veel van het leven voor, maar toen ik 14 jaar was, begon ik toch al een beetje begrip te krijgen dat het niet zo mooi was, als ik het mij voorstelde. Ik begon ook op het leven van mijn ouders te letten. Niet dat er iets op te zeggen viel, maar toch dacht ik, als zo het huwelijk is dan trouw ik nooit. Mijn moeder was een lieve serieuze vrouw, die goed voor ons zorgde en alles voor ons over had. Mijn vader was ook erg goed voor ons maar één ding was er wat altijd roet in het eten gooide en dat was de grote jaloezie die mijn vader op ons had. Daarover was mijn moeder vaak zeer verdrietig. Als mijn vader niet thuis was, hadden wij met mijn moeder de grootste pret. Vaak ging moeder met

ons naar het strand of de bossen wat wij heerlijk vonden.

Zo was ik intussen 17 jaar geworden en liep met mijn moeder op straat om boodschappen te doen. Zij was haar nood aan het klagen over de jaloezie van mijn vader.

Nu was het ook wel erg voor haar wat zij meemaakte en stond dan ook altijd aan haar kant.

Wat vader altijd erg boos maakte omdat hij toch ook erg veel van mij hield. Toch kon ik het onredelijke van hem niet uitstaan, daarom zei ik tegen moeder: "Waarom bent u dan met hem getrouwd." Zij werd boos en antwoordde: "Dacht je dat ik zin had om mijn benen altijd onder een ander zijn tafel te steken." Ik heb daarop niet geantwoord, maar ik was er wel van geschrokken. Zo erg zelfs dat ik toch medelijden met vader kreeg.

Van toen af aan ging ik ook op andere mensen letten en merkte al gauw dat het overal hetzelfde was. Oppervlakkig leek het wel wat, maar als je de mensen beter leerde kennen, begreep ik dat het niets beter was.

Vanaf 15 jaar was ik vreselijk eenzaam. Dit werd met de jaren zo erg dat als er niemand thuis was, ik mij opsloot om uren lang uit te huilen. Wij verhuisden naar Amsterdam op mijn 18de jaar. Ik was daar erg blij om en dacht dat mijn eenzaamheid wel minder zou worden. Dit was niet het geval, integendeel het werd zo erg dat ik voortdurend liep te huilen, maar ik zorgde er wel voor dat mijn ouders het niet zagen. In Amsterdam kwamen wij te wonen naast mensen – die uit Sliedrecht kwamen – met wie ik vaak stond te praten. Het waren aardige mensen, we hebben een jaar naast ze gewoond, toen verhuisden zij naar Amsterdam-West. Wij woonden namelijk in Oost. Daarom zag ik hen niet meer. In dat huis naast ons kwam een vrouwtje wonen met drie kinderen. Haar man was 10 jaar geleden gaan varen en was nooit meer teruggekomen. Vaak stond ik met haar te praten en zij stond versted over hetgeen ik sprak. Ik was toen 19 jaar. "Jij hebt helemaal geen illusies, wat vreselijk, wat moet jij toch zwaar leven." Ik zei: "Dat doe ik ook, want ik heb ondervonden dat er geen liefde in de wereld is. Het is allemaal schijn en in die schijn wil ik niet leven. Dat heeft u toch ook wel ondervonden." "Ja", zei ze, "dat heb ik zeker, maar ik ben al bij de 40 en toen ik 20 was geloofde ik nog overal in." "Nu", zei ik, "één voordeel heb ik dan toch zeker en dat is, dat bij mij de grote klappen dan niet zo hard aankomen."

Op een goede dag was ik weer zo eenzaam dat ik op de fiets stapte en naar die familie in West fietste. Daar aangekomen was de familie niet thuis. Een buurvrouw vertelde dat ze met de kinderen vlakbij waren op een grasveld. Daar heb ik hen opgezocht. Toen ze mij zagen, waren ze erg blij, maar ik liet mij op het gras vallen en begon luid te snikken, onder het uitroepen van: "Was ik maar dood, ik wil niet meer leven!" Ze hadden erg met mij te doen en vroegen wat er aan de hand was. Ik antwoordde: "Er is niets, maar ik vind het leven zo waardeloos." Zij konden het niet begrijpen, omdat ik alles had. Dat zeiden ze dan ook. Want ik was chic gekleed en iedereen vond mij een mooi meisje. Ze vroegen ook of er soms een jongen om wie ik treurde. Maar dat was het niet. Ik vond alleen alles zo zinloos. Zij hebben mij meegenomen naar hun huis. Toen wij daar aankwamen stonden er nog twee mensen op hen te wachten. Dit waren ook burens van mij. Dus ook vroegere burens van hen. Zo gingen wij met zijn allen naar boven. Ze gingen over mij praten. Toen kwam de bijbel op tafel en lazen ze voor: "Ze zullen de dood zoeken, maar de dood zal van hun vlieden." Ik was zo geschrokken toen de bijbel op tafel kwam, dat ik er helemaal van ondersteboven was. Ik ben dan ook gauw weggegaan, want ik wist niet dat zij gelovige mensen waren. Na een tijdje werd er gebeld en stond een buurvrouw voor de deur.

Zij was diegene die er ook bij was toen de bijbel werd gelezen. Zij vroeg mij of ik een japon voor haar wilde maken. Zij was intussen verhuisd naar de 1^e Jan Steenstraat. Op een zaterdag- avond bracht ik de japon weg en vroeg zij of ik zin had een uurtje bij haar op visite te blijven.

Zij was een aardige vrouw, dus bleef ik bij haar. Zo zaten wij te praten over het leven. Ik had al een paar keer naar buiten gekeken en gezien dat in het tegenover gelegen huis allemaal meisjes uit het raam hingen, daarom vroeg ik: "Wat is dat daar toch aan de overkant?" "O, dat is een hoerenkast." Daar ik van de buiten kwam zei ik: "O wat erg! Dat wil ik weleens bekijken."

De vrouw zei tegen haar man: "Laten wij maar niet kijken, want we zullen alles, schade en drek achten, om Jezus wil." Ik vloog overeind of iemand mij met een speld gestoken had. Ik vroeg: "Geloof u dan in een God?" "Ja Mientje, wij wel." "Dat begrijp ik niet, hoe kunt u daarin geloven, alles is zo vreselijk gemeen en onrechtvaardig." Ze zeiden noem eens wat op, ik zei: "De kinderdoop vind ik het ergste. Zo'n klein brokje vlees, hoe moet dat nu aansprakelijk gesteld worden. Ik vind het walgelijk." Ze keken mij aan en zeiden: "Dat vinden wij ook." Ik was helemaal perplex. Dit was nieuw voor mij, "Ja maar, God wil toch hebben dat je gedoopt wordt."

"Ja natuurlijk maar dan de grote doop, zoals die in de bijbel beschreven wordt. Een iegelijk zal worden gedoopt die een vraag heeft van een goed geweten tot God." O zei ik, daar ga ik mee akkoord, want ondanks dat ik niet gelovig ben, vind ik toch dat de mens erg zondig is." Ik heb er veel over nagedacht en vond wel dat als er een God was dat hij zeer rechtvaardig was.

Veertien dagen later ben ik weer naar hen toegegaan en heb gezegd dat ik gedoopt wilde worden. Het maakt niet uit wie het doet. Het was in november en koud. Haar man heeft mij toen gedoopt in de Zuiderzee bij het Kinzelermeer.

Wat mij overkwam weet ik niet, maar toen het gebeurd was, vond ik het zo lachwekkend dat ik steeds in de lach schoot. De mensen die mij gedoopt hadden, dachten dat ik vervuld was van de heilige geest. Maar later merkten ze wel dat ik het zo bespottelijk vond.

Lou vertelde mij veel later dat hij erg blij was, over mijn reactie, want zo zei hij, in de dagen van Jezus en de eerste gemeenten was de grote doop van kracht. Maar nu geldt het niet meer, daar het nu niet meer is naar het zielenheil, maar de opstanding der doden. Ieder mens is dood hij hoeft alleen nog maar te sterven. Daarom hoeft hij niet meer gedoopt te worden en ook niet verlost van het zondige vlees, maar van de zondige geest. Want de mens is de schepping van God, die door de satan is verleid en dus nu door de satan geleefd wordt. De geest van satan moet er nu uit en Gods geest moet er weer in de schepping terugkomen. Dan is de mens volmaakt naar Geest, Ziel en Lichaam. Zij kunnen dan niet meer sterven omdat zij kinderen der opstanding zijn. Ik zei toen tegen Lou: "Ik begrijp dit wel maar waarom zeg je dat niet tegen de anderen." Lou antwoordde: "Dat kan nog niet, eerst moet ik ze daar uithalen, waar ze in zitten, anders zouden ze allemaal weglopen. Want ze zitten nog in de verleden werken Gods van 2000 jaar geleden en zitten daar zo in vast geroest, dat het haast onmogelijk is om ze daar uit te halen. Je moet niet vergeten dat God niet steeds hetzelfde doet en altijd de mens weer stelt voor problemen, om in hem te doen geloven. Daarom ben ik zo blij, dat het oude uit de geschriften op jou geen vat heeft gehad." Zo was ik dan bij de groep terechtgekomen en leerde nog meer mensen kennen waar ik geregeld op bezoek kwam. Inmiddels was Lou verhuisd van Wieringen naar Muiden om daar zijn visserij te beoefenen. Zaterdagavond hadden wij dan een bijeenkomst wat voor mij eerst een grote uitkomst was, omdat Lou daar altijd sprak. Omdat ik een meisje was zoals de Lou mensen zeiden, zo uit de wereld zonder geloof was er over mij een gezegde: "Kan er uit Nazareth iets goeds komen?" Op het laatst was het zo erg dat ze zeiden dat ik de geest des verderfs was. Ik was zo wanhopig, dat ik mij alle dagen wel van kant wilde maken, maar toch was er iets wat mij weerhield. Tot op zekere dag ik mijn verloofde leerde kennen, waar ik zoveel van hield en hoopte dat hij ook met mij mee zou gaan naar de groep. Maar dat wilde hij niet. Dit gaf natuurlijk grote strubbelingen, waar ik zo erg onder leed, dat ik er zo slecht uitzag, dat al mijn kennissen vroegen of ik ziek was. Later toen ik bij Lou was, zei hij dat ik zielsziek was, wat wel klopte want mijn borst deed zo'n pijn dat ik het soms niet dragen kon en liep ik dan te waggelen op mijn benen van ellende. Hoe ik die tijd doorgekomen ben, weet ik niet meer, alleen weet ik dat ik een gevoel had, of ik mij voortsleepte van de ene dag in de andere. Op het laatst ging het niet meer, want mijn verloofde wilde niet hebben dat ik bij Lou mensen kwam. Daarom hebben wij aan onze verloving een einde gemaakt. Als hij eens geweten had hoeveel hij voor mij betekende, zoveel dat ik toen werkelijk een eind aan mijn leven wilde maken. De vreselijke pijnen in mijn borst werden steeds erger en slapen kon ik ook haast niet meer. Het werd zo erg dat ik op een dag naar Lou vluchtte. Toen ik het huis binnentrad, kon ik niet groeten want mijn keel was dicht gesnoerd van ellende. Lou keek mij aan en zei: "Mientje, is het zo erg?" Ik antwoordde niet maar ging op een stoel zitten. Na een poosje zei Lou: "Mientje, ik ga naar je verloofde en zal hem bij je terugbrengen, want ik zie dat hoewel hij niet bij ons wil wezen, hij toch heel veel van je houdt. Want zo kan het ook niet langer." Daar ik niet spreken kon, gaf ik geen antwoord, maar het was of mijn hoofd een luchtballon werd. Ik zat maar wat voor mij uit te staren. Na een hele poos zei ik met moeite: "Nee Lou doe dat niet, want ik wil alleen God!" "Weet wat je doet", zei Lou, "want dan begeer je een zeer harde zaak. Daarop zei ik: "Dat kan mij niet schelen, als God mij dan maar van deze aarde wegneemt."

"Dat doet hij ook, daar kun je van op aan, maar zoals ik al zei het zal vreselijk wezen", antwoordde Lou. Ik heb toen niet begrepen wat Lou bedoelde. Maar veel later verstond ik dat de menselijke geest plaats moest maken voor de goddelijke geest. En dat de aarde ik zelf was waarin dit gebeuren moest. Maar als je God kiest dan kan ik je wel vertellen dat je er wat anders voor in de plaats krijgt. Dit was voor mij een grote troost.

In mijn hart hoopte ik dat mijn zusje met mij mee zou gaan in de groep en dacht ik dat, dat hetgene was wat ik ervoor terug zou krijgen. Maar toen dat niet gebeurde, verviel ik in mijn oude wanhoop.

Nu was er een meisje in de groep van mijn eigen leeftijd. Eens vroeg ik aan mijn moeder of zij bij mij mocht slapen daar mijn zusje ergens te logeren was en anders bij mij sliep. Moeder vond het goed, maar we hebben die nacht geen oog dicht gedaan. Ik heb maar liggen huilen en gevraagd of ze mij nooit in de steek wilde laten. Ze antwoordde dat ze mij niet begreep, want zei ze: "Je hebt toch alles, een lieve vader en moeder, mooie kleren, drie leuke broers en een lief zusje." Daarop antwoordde ik: "Mijn kind, ik heb niets, ik bedoel, ik mis iets wat ik niet verklaren kan. Maar ik zoek een liefde die op deze wereld niet te vinden is. En ik ook bij de Lou mensen niet vind. Daardoor heb ik een gevoel of ik alle dagen loop te sterven. Als dit gevoel niet verdwijnt dan ga ik er aan kapot."

Op een goede dag was er in Amsterdam een bijeenkomst van een afgescheiden Pinkstergemeente groep waar Lou ook werd uitgenodigd om te spreken. Verschillende Lou mensen waren met Lou meegegaan ook ik was daaraan aanwezig.

Toen Lou op het podium stond en wilde spreken, hief hij zijn armen in de hoogte en begon te roepen. "Die arme kinderen Gods, O, die arme kinderen Gods." De tranen rolde Lou langs zijn wangen. Hij is toen van het

podium afgestapt en is weer in de zaal gaan zitten. Ik ben toen naast hem gaan zitten en voelde zo'n grote liefde van Lou uitgaan dat ik er bewogen door werd. Er was zo'n grote blijdschap in mij dat ik zijn hand vastgreep en die niet meer los liet. Nu was er een vrouw in de groep die zelf verliefd was op Lou en zag dat ik Lou zijn hand vasthield. Daarom begon zij te schelden. Ik was hierover zo overstuur dat ik de zaal uitvluchtte en luid huilend de straat op rende. De mensen op straat keken mij allemaal aan. Ik had er geen erg in maar later hebben ze het mij verteld. Toen ik een stukje hard gelopen had, voelde ik dat ik bij mijn schouder werd gepakt. Ik keek om en zag dat het Lou was. Het enige wat hij zei was, ga maar met ons mee naar Muiden. Ik ben toen met Lou en zijn vrouw meegegaan en ben daar een beetje tot bedaren gekomen. Van toen af was ik erg ingenomen met Lou en zijn vrouw. Maar achter mijn rug was zij steeds met de anderen aan het roddelen. Ik wist het niet maar een ding bevreemdde mij wel. Zij sprak altijd dat zij Lou van God gekregen had en zij dus een Gods-huwelijk had, maar naar mate ik meer eigen met haar was begon zij tegen mij over Lou te roddelen. Dit klopte niet met haar eerste bewering, ook zei ze dat het beter was geweest, dat zij nooit getrouwd was, want zei ze Paulus zegt: "Wie trouwt doet goed, wie niet trouwt doet het beter." Ook zei ze dat Lou zo lelijk was. Dit vond ik zo erg, dat ik erg met Lou te doen kreeg, omdat Lou zo goed voor haar was. Daar zij steeds zogenaamd ziek op bed lag, liep Lou haar met alles na. Dit weet de hele Lou groep. En het ergste van alles was dat ze tegen Lou zei: "Als vader komt te overlijden ga ik voor mijn broers en zusters zorgen." Dan keek Lou heel verdrietig en antwoordde: "Wat moet ik dan?" "O, jij redt je wel", zei ze dan. Zo begon ik Lou met heel andere ogen te bekijken. Aldoor was Lou zijn vrouw voor mij nummer een geweest. Maar van toen af begon ik te begrijpen dat Lou geen gewone man was. Zo ging er een tijd overheen, maar het was voor mij een zo zware tijd, dat het niet meer om uit te houden was. Op een dag hoorde ik dat de vader van Lou zijn vrouw overleden was. Ik hoopte toch voor Lou dat zijn vrouw hem niet verlaten zou. Toch hoorde ik dat zij onverwachts verdwenen was, met medeneming van alle huisraad. Zo stond Lou dan helemaal alleen en was dood ongelukkig. Er was niemand die naar hem omkeek. Daarom ben ik naar Muiden gegaan om eens polshoogte te nemen. Ik had thuis bij mijn ouders nooit gekookt, maar toen ik voor Lou in de weekeinden ging zorgen, kookte ik voor hem en het lukte mij wonderwel. Alleen door de week ging het natuurlijk niet. Daar hij al gewend was om altijd brood te eten, deed hij dat toen dan ook. Zaterdagmiddag deed ik de was en als ik dan zondags terug kwam, was het goed droog en

's avonds ging het weer de kast in. Op 10 mei 1940 was ik naar Badhoevedorp geweest want daar had ik naai-huizen waar ik geregeld heen ging. 's Avonds stond Lou op mij te wachten bij het Oosterpark. Het was prachtig weer en zouden samen naar Lou-mensen gaan. Opeens trok Lou mij een zijstraat in, zijn hele gezicht was vertrokken van pijn, ik schrok geweldig en vroeg wat eraan scheelde, maar Lou kon niet spreken. Het was verschrikkelijk, het leek wel of zijn hele lichaam uit elkaar getrokken werd. Zijn gebeente golfde heel raar en zijn gezicht leek wel of iemand er steeds tegenaan sloeg. Ik was radeloos en vroeg of hij meeding naar mijn ouders, maar hij schudde zijn hoofd van nee. Daarom zei ik: "Laten wij dan naar Jan en Nel gaan." Ook dat wilde hij niet. "Maar," zei ik, "zo kunt u toch niet blijven lopen!" Dit proces van verschrikking duurde ongeveer 2 uur. Daarna zakte het wat af. Lou begon te spreken en zei: "Mientje, er gaat iets heel verschrikkelijks gebeuren. Wat weet ik niet, maar het komt over de hele wereld, het is ontzettend, dat voel ik wel." Ik ben bij Lou gebleven en hebben wat samen gelopen straat in straat uit. Wat ik ook deed om Lou mee te krijgen naar mijn ouders hij deed het niet.

's Avonds om halftwaalf stapte Lou op de bus naar Muiden en ik ging naar huis. Om twaalf uur stapte ik in bed. Maar tegen 4 uur kwam mijn moeder mij huilend wekken en zei: "O help, wij hebben oorlog." Ik hoorde ook de Duitse vliegtuigen laag overvliegen. Over de radio hoorden we dat Rotterdam al gebombardeerd was en dat Amsterdam nu aan de beurt was. Daarom zei ik tegen mijn moeder, gaat u maar slapen, als we dan gebombardeerd worden voel je er niets van. Het leek wel hard wat ik zei, maar dat was de bedoeling niet. Het leven had mij toch niets te bieden, dus ben ik gaan slapen. De andere dag hebben we steeds naar de radio geluisterd, de gehele dag hoorde je niets anders dan "Oranje verlaat zijn post niet". Maar later bleek dat ze allang verdwenen waren en wij zaten hier met de brokken.

Mijn ouders waren niet erg koningsgezind, maar toen mijn moeder zei, gelukkig dat ze nog weg hebben kunnen komen, heb ik haar stom verbaasd aangekeken. Ik zei: "Een moeder verlaat haar kinderen nooit." Maar ze begreep mij niet en zei: "Ze heeft haar kinderen toch meegenomen."

Ik heb haar niet meer geantwoord over zoveel inconsequentie.

Vijf dagen later ben ik voorgoed naar Lou gegaan onder grote ruzie met mijn ouders. Zo kwam ik in een huis wat geen huis was, maar een hok, daar had de groep hem in gestopt, want het was toch maar voor Lou, werd er gezegd. Lou heeft toch ook alles met hem laten doen. Lou zijn vrouw had alles meegenomen geld en goed. Het was net in de mobilisatie-tijd en de soldaten hadden Lou zijn hele visserij vernield. Lou was dan ook helemaal aan het eind en er was niemand van de groep die ook maar een hand uitstak.

Toen ik eenmaal bij Lou was, begon de duivel mij het leven zwaar te maken, ik begon zo'n vreselijke angst te krijgen voor spookverschijningen dat ik er haast gek van werd.

Op een avond vroeg Lou mij of ik zin had om een eindje te wandelen. Het was eind november pikdonker en

erg koud. Toen we buiten waren, ging Lou naar het kerkhof, ik durfde uit schaamte niets te zeggen, maar ik stierf zowat van angst. Op het kerkhof gingen we op een bank zitten, door mijn angst durfde ik niet naar Lou te kijken, want ik had net een gevoel of ik naast een lijk zat. Opeens zei Lou: "Mientje je hoeft niet bang te zijn, want die doden in het graf doen je geen kwaad, maar die levende doden die op straat lopen en in hun huizen wonen, daar moet je voor uitkijken." Dat Lou dit zei, was voor mij een grote opluchting. Op deze manier heeft Lou mij in vele dingen onderwezen. Daarom pakte de duivel mij op Lou persoonlijk. Daarom durfde ik niet meer naar Lou te kijken, want als ik naar hem keek, zag ik Lou niet, maar een heel griezelig monster. Ik heb mijzelf er toe geprest om bij Lou op schoot te gaan zitten en zei tegen mezelf je moet Lou aankijken. Ik deed het dan ook met grote moeite. Tot opeens alles van mij afviel.

Ik nam Lou zijn gezicht in handen en zei, Lou ik weet wie u bent. Als de duivel mij u als zo'n groot monster laat zien, moet u wel de tegenstelling zijn. Daarom bent u voor mij de Christus, Lou had tranen in zijn ogen maar antwoordde niet. Negen jaar lang heb ik gevochten maar negen jaar lang heeft Lou het ontkend. Lou zei altijd: "Mientje, Jezus is de Christus." "Dat kan wel zijn Lou", antwoordde ik dan, "maar Jezus ken ik niet en u ken ik wel. Het komt in uw manier van leven openbaar dat u het bent." Lou heeft al die jaren geprobeerd om mij op een dwaalspoor te brengen, maar het is hem niet gelukt. Daarom zijn er veel mensen die zeggen dat ik van Lou God gemaakt heb. Nee, Lou was God, het moest door mij alleen maar erkend worden. Wat Lou het meeste leed heeft gedaan was wel, dat hij mij voor de gehele groep altijd moest verstoten. Dag in dag uit is dit dan ook gebeurd. Met de visserij liep het Lou ook al niet mee, want er werd door de knechts erg veel gestolen. We hebben meegemaakt dat Lou aan het vissen was en met pech de haven van Hoorn binnenvoer en toen hij een paar dagen later weer op de boot terugkwam, hadden de knechts alles verkocht wat los en vast zat. En zo ging het steeds. Op een nacht werd er luid op de deur gebonsd, wij werden wakker en ik ging naar beneden. Terwijl ik de deur open deed, stonden er een paar Duitsers met geladen revolver voor mij en schreeuwden; "Wij moeten Voorhuizen hebben." Ik ben met knikkende knieën naar boven gegaan. Lou moest zijn handtekening zetten om met zijn boot naar Lemmer te gaan want daar moest hij voor de Duitsers varen. Wij zijn toen ondergedoken en hebben de boot in het IJsselmeer voor anker gelegd bij Harderwijk. Lou is toen eten gaan halen met een auto en heeft niet alleen voor mijn familie gezorgd, maar ook nog voor vele anderen. Toen wij later na de oorlog de boot weer op gingen halen, was hij totaal leeg. Alles wat van waarde was, was eruit gehaald. Alleen de naakte romp was nog over. Ik ben naar de ondergrondse gegaan om te vragen of ze Lou helpen konden om de boel weer op te bouwen. Ze beloofden mij gouden bergen, maar hulp hebben wij nooit gehad. Ik heb nog nooit van mijn leven iemand zo hard zien werken als Lou. Soms zag hij in 5 dagen en nachten zijn bed niet. Dan liep hij te wankelen op zijn benen. Ook deelde Lou veel vis en paling uit in Muiden, maar achter zijn rug werd hij er nog belachelijk om gemaakt. Toen de oorlog voorbij was, moest hij bij de MG (Militair Gezag) op het matje komen. Die man die alles behandelde, kende ons goed en zei tegen Lou: "Voorhuizen, ik ken je en weet hoeveel goeds je gedaan hebt, maar van de grootste zwarthandelaar zijn er niet zoveel klachten binnen gekomen als van u." Lou antwoordde alleen maar: "Dat kan ook niet anders." Ik heb gezien dat Lou iemand een emmer vis had gegeven want die man had een groot huisgezin, toen Lou doorliep stond die persoon tegen iemand anders te lachen en zei: "Die idioot geeft zomaar die dure vis weg." En een pret dat ze hadden. Maar wat ze niet wisten, was dat ik vlak bij hun stond en alles hoorde. Tegen hun heb ik niets gezegd maar tegen Lou heb ik het verteld, en gezegd: "Lou luister nu eens een keer naar mij en geeft die idioot nooit vis meer." Of Lou dit inderdaad nooit meer heeft gedaan, weet ik niet.

Zo ging het alle dagen, altijd was er wat. Er was ook iemand in Muiden waar Lou veel mee te maken had. Die pestte Lou zo verschrikkelijk dat zelfs Lou er heel timide onder werd.

Jaren later, voordat Lou de opstanding predikte, waren Lou en ik eens bij die persoon op bezoek. Er waren ook nog vrienden van hem aanwezig. Toen wees hij naar Lou en zei: "Als er iemand de Christus is, dan is Lou het, want ik kan het weten." Dus moet het wel erg geweest zijn, wat Lou heeft meegemaakt. Na de oorlog kwam er een politiemann uit Amsterdam, hij was oorspronkelijk een Muidenaar. Hij kwam in de oorlog altijd paling bij ons halen en kreeg deze dan altijd voor niets. De laatste maanden van de oorlog werd hij door de Duitsers naar Duitsland gestuurd. Toen hij bij ons binnenkwam, bedankte deze man Lou zeer uitbundig en bracht zelfs een cadeautje voor Lou mee. Ik had tranen in mijn ogen en zei: "U hoeft ons niet te bedanken, maar de reden dat ik zo aangedaan ben, is dat ze Lou allemaal bij de MG aangegeven hebben als zwarthandelaar en nog wel diegenen waar Lou het meeste goed aangedaan heeft.

Dus bedanken was er helemaal niet bij. Na de oorlog moest iedereen alles inleveren en werd het geld waardeloos gemaakt. Zo mocht ieder met een tientje beginnen.

De belastingambtenaar ging alle huizen af om te vragen naar geld en goed.

Toen hij bij ons binnen was, kwam hij tot de ontdekking dat wij niets bezaten. Hij zei dan ook: "Voorhuizen, ik begrijp het niet, iedereen denkt dat je rijk bent geworden en je hebt niets." "Nee", zei Lou, "alleen een kale schuit, want mijn hele visserij-uitrusting hebben ze gestolen, toen ik moest onderduiken." Ik zei tegen die man: "Toen Lou ondergedoken was, heeft hij eten gehaald met gevaar voor zijn leven voor mijn gehele familie. Lou heeft mijn familie van de hongersdood gered." Lou kwam zoals u weet uit Breezand en ging daar

bij zijn familie en kennissen eten halen. De oorlog was voorbij en Lou tuigde zijn botter weer op. Plaatste er ook een nieuwe moter in, want die was ook gestolen. Daarna maakte hij ook weer nieuwe netten en ging weer vissen. 's Winters viste hij niet maar repareerde al zijn netten, zodat hij in het voorjaar weer kon beginnen. Al die jaren bleef ik erbij, dat ik zag wie Lou was. De mensen om ons heen vonden het belachelijk dat ik Lou altijd aansprak met U. Maar ik kon niet anders, want ik had toch steeds voor ogen wie en wat Lou was. Lou ontkende dit steeds en zei dan: "Het is Jezus die zo'n grote held is." Ik antwoordde dan: "Lou, Jezus ken ik niet maar jou ken ik wel. Ik zie toch aan je leven wie je bent, wat heb ik aan Jezus die ergens in de hemel is. Maar u bent hier op aarde en dat is voor mij het hoogste, om bij God te kunnen zijn die lichamelijk op aarde is." Dan keek Lou mij aan met tranen in de ogen en zei dan toch weer: "Ja, maar Mientje, Jezus is zo'n grote held." Als Lou door de mensen gemeen werd behandeld of belachelijk werd gemaakt, was het mij of er een mes door mijn ziel ging. Op het laatst werd het voor mij te zwaar om alles alleen te dragen. Daar ik met Lou meeging om te vissen en Lou zonder knecht was, hielp ik Lou als knecht. Daarom gingen wij 's winters naar Den Oever op Wieringen om te vissen op de botvangst. Dit was voor mij erg, omdat het 's winters zo koud was. Maar ik wilde Lou niet alleen laten. Toch kreeg ik op het laatst zo'n vreselijk eenzaam gevoel dat ik steeds huilde als Lou er niet was. Dit werd zo erg dat er bij mij voor het eerst een gedachte opkwam, als ik een kind had, zou ik daar een grote troost aan hebben. Daarom sprak ik er met Lou over en kort daarop was ik in verwachting. Terwijl ik in verwachting was, bleef ik toch aan boord en hielp Lou met de visserij. Toen ik zeven maanden in verwachting was, zijn wij naar Amsterdam gegaan. Ik had namelijk veel van mijn inboedel bij een kennis in Amsterdam gebracht, omdat we al bijna een jaar weg waren. Al eerder waren wij een tijd weggeweest en hadden een paar Muidenaars ons hele huis leeggeroofd. De politie wist wel wie het gedaan hadden, maar Lou wilde niet dat er werk van gemaakt werd. Een van die mannen speelde later een keer voor St. Nicolaas en reed op een paard door Muiden. Heel Muiden was uitgelopen om hem te verwelkomen. Toevallig was Lou ook op straat en kwam heel dicht bij die man op het paard. Daarop riep Lou luid: "Kijk een dief op een paard", waarop iedereen lachte. Omdat ik te ziek was, ben ik bij die

kennis gebleven. Ik heb daar 2 maanden op bed gelegen in opdracht van de verloskundige en daar werd onze eerste zoon geboren. Ik was wel erg gelukkig met het kind, maar toch voelde ik mij erg verdrietig, als ik dacht wat er van het kleine ventje worden moest. Eenmaal weer in Muiden werden Lou en ik vreselijk in de maling genomen omdat we een kind hadden. Loutje werd dan ook door niemand bekeken. Nu was er een meisje in Muiden die wel eens bij ons kwam, zij had een zuster die gelijk met mij een baby had gekregen. Haar moeder stond op een dag opeens voor de deur en zei: "Ik kom eens naar uw kindje kijken." Nu had ik allemaal zelf gemaakte babykleertjes en lakens. Ook had ik een oude kinderwagen gekocht. Toen die vrouw dan ook voor Loutje zijn bedje stond, zag ik dat zij helemaal niet naar het kind keek. Daarop zei zij: "Juffrouw Voorthuizen, Jet heeft mooie lakentjes helemaal opgeborduurd." Afijn ze bleef maar opnoemen wat Jet allemaal had. Eindelijk was ze uitgesproken. Ik antwoordde: "Juffrouw, . . . weet u wat ik heb?" Ze keek me heel vreemd aan en zei vragend naar mij kijkend: "Nee?"

Daarop zei ik: "Ik heb een kind." Ze keek mij even verschrikt aan en zei toen: "Dag juffrouw Voorthuizen. Ik moet naar huis." Ze verdween dan ook onmiddellijk. Kleine Loutje was voor Lou en mij een openbaring. Lou ging ook niet meer naar Den Oever om te vissen. Hij ging gewoon zoals voorheen 's nachts op de palingvisserij en 's winters was hij thuis. Ik had zelden zo'n mooi kind gezien. Daar ik een vrouwtje bij mij in huis genomen had, die door haar man verlaten was, vroeg ik vaak aan haar: "Vind jij het ook zo'n lief en mooi kind, of zie ik dat maar omdat het mijn eigen kind is?" Dan zei ze: "Nee hoor, het is werkelijk zoals je ziet." En ik zag dat ze meende wat ze zei. Ik had een kennis in Muiden die ik op een keer ontmoette in een winkel. Daar ze Loutje nog nooit had gezien, kwam ze op mij toe en keek in de wagen. Het ventje zat rechtop en keek naar haar. "Och Mien". zei ze, "wat is het een schat!" Ze was helemaal ontroerd door de manier waarop Loutje naar haar keek. Maar meestal was het zo, dat als ik een winkel binnenkwam, de mensen mij openlijk in het gezicht uitlachten. Gelukkig dat ik Lou en het kind had, want daardoor was het voor mij wel te dragen. Omdat wij 9 jaar in Muiden woonden voordat wij Loutje kregen, begonnen de mensen ook te roddelen dat het kind niet van Lou was. Daar heb ik zo vreselijk om gehuild dat Lou mij troostte en zei: "Huil maar niet hoor, Mientje, ik weet toch dat het kind van mij is. En tenslotte lijkt hij precies op mij." Loutje was 7 maanden oud toen ik roodvonk kreeg. Ik had zulk een hoge koorts dat ik nergens meer van wist. Toch waren er momenten dat ik bij kennis was en dacht dan: "Ik wil niet langer hier op aarde zijn en als ik sterf, komt Lou mij wel na met kleine Loutje." Dit was zo vast voor mij dat ik mij er ook helemaal aan overgaf. Op een dag was mijn moeder bij me en vond het niet langer verantwoord en haalde de dokter erbij. Hij bestelde onmiddellijk een ziekenwagen en ik werd naar het ziekenhuis gebracht.

Het vrouwtje bij mij in huis ging mee. Lou was op zee vissen en wist niet dat ik naar het ziekenhuis gebracht was – Mijn moeder nam Loutje mee naar Amsterdam om voor hem te zorgen. In het ziekenhuis aangekomen, zei de dokter tegen dat vrouwtje, wat bij mij was: "Dit is gauw afgelopen, zij leeft niet lang meer." Het vrouwtje kwam dan ook helemaal overstuur bij Lou thuis. Lou is onmiddellijk naar het ziekenhuis gegaan, maar hij mocht niet meer bij mij omdat ik in en glazenkamer lag. Hij mocht mij alleen even zien

achter het glas. Ik wist trouwens niet dat hij er was, want ik was bewusteloos van de koorts. Na een dag of vier was ik bij kennis en kwam Lou weer bij me. Spreken kon ik niet want het was of mijn keel dicht zat. Ik vroeg aan de verpleegster of ze uit mijn tas een potlood en notitieboekje wilde halen. Toen ze dat gedaan had schreef ik in het boekje: "Jij bent voor mij de Christus." Toen liet ik het Lou lezen en hij knikte van ja. Dit was voor mij zo'n blijdschap dat ik iedere dag wat opschreef en als Lou dan kwam liet ik het hem lezen. Enkele dingen zal ik hier nog van opschrijven, dus ondanks dat ik niet spreken kon, had ik via dit boekje toch contact met Lou.

Lou noemde mij huppelende dageraad. Ook heeft Lou gezegd: "Mientje, je bent een ware heldin." Zo ook die avond dat Pina voor mij gevochten had voor mij, tegen de metgezellinnen. Die waren zo kwaad, dat ze naar Lou gingen om zich zelf te beklagen en mij aan te klagen. Waarop Lou beval dat ik bij hem moest komen. Wat ik dan ook prompt deed. Toen ik binnenkwam, zaten de metgezellinnen rondom Lou. Daar hebben die twaalf Romeinse soldaten – want zo noemde ik de metgezellinnen – mij zo vreselijk onderhanden genomen, dat ik helemaal van streek was. Maar ik heb niet één woord terug gezegd. Dit heeft geduurd tot 's morgens 5 uur. Toen ze weg waren, heeft Lou zijn hand op mijn hoofd gelegd en zei: "Mientje je bent een ware heldin."

Zo is mijn leven een echte hel geweest. Durven de lafaards (Lou groep) te bevestigen dat zij dit gedaan hebben? Zij willen een boek schrijven. Het zal mij benieuwen of zij de waarheid durven schrijven, dat zij Lou en mij gekruisigd hebben. Want de duivel is een lafaard maar tegen God is hij een held. Ze zijn allemaal tegen Lou heel lief geweest, maar ze hebben hun haat tegen Lou geprojecteerd op zijn twee zonen en op mij, zo erg dat Lou er aan bezweken is.

En nu lijkt het of Lou loochenaar is geweest van zijn eigen prediking. Als je ze nu hoort, lijken ze wel engeltjes die altijd met Lou geweest zijn. Nu vraag ik: "Wie" ja "Wie" haalt de schuld en de schande van LOU zijn schouders af?"

De metgezellinnen hadden de taak om op de Liefde te wijzen, maar Mientje was zo minderwaardig in hun ogen dat ze zichzelf als de liefde stelden. Maar ze brachten niet de liefde van Lou, dat was zoals ik al eerder zei Barmhartigheid, Lankmoedigheid, Verdraagzaamheid, Goedertierenheid, Blijdschap en Vreugde, maar ze gingen met mannen naar bed en wat de vrouwen aangaat die stelden ze honderd procent dienstbaar, de dames waren te fijn gebouwd.

Hier volgt een verklaring van Lou zijn vrouw, Mientje, over:

GOD IS LIEFDE

Er zijn mensen, die al veel uit de bijbel weten en toch nog zoeken om tot een nog hoger verstaan te komen. Men vergeet hierbij vaak, dat al begrijpt en verstaat men alles, wat in de bijbel beschreven staat, men toch niet is gekomen tot het lichamelijke meemaken van diegenen, waarover geschreven staat.

Men kan in de bijbel lezen hoe er geleden is door al degenen, die in Gods werkelijkheid stonden, maar het wroeten in de bijbel geeft geen enkele nuttigheid om tot God te gaan.

Het kan de mens alleen maar verder van God afbrengen, want de Liefde Gods wordt door geen mens verstaan. God heeft de Zijnen lief en niet degenen, die in het buiten-God zijn.

Er worden lofzangen ter ere van God gezongen, maar overigens is God tot boeman voor de mens gesteld.

Een stok achter de deur, omdat men meent anders verloren te gaan, terwijl alles al verloren ligt.

Men denkt er niet aan, dat het leven van de mens realiteit is.

Een realiteit, die alleen tot uitdrukking gebracht kan worden met het woord: KERKHOF. Op twintigjarige leeftijd was ik met mijn begrip tot een einde gekomen, want alles wat ik op aarde bevond en bevonden had, was waardeloos gebleken, daar ik tot de ondervinding was gekomen, dat er geen werkelijke liefde was.

Voor mij was dat het einde, waar de mens veelal eerst aan toe is als hij sterven gaat.

Wat mij betrof had ik toen net zo goed kunnen sterven, als Lou er niet geweest was.

Ik was helemaal zonder God of bijbel grootgebracht, doch toen Lou mij later vroeg:"

Mientje, wat zoek je toch?", Antwoorde ik: "Alleen God!"

"Dan begeer je een harde zaak", zei Lou. Dat was waar, want het werd een harde zaak voor Satan, die mens was, want de ik van de mens moest tenietgedaan worden en dan was de schepping bij Lou. Lou wist

wat er geschied zou, omdat hij er zelf doorheen gegaan was, want hij was zelf als mens volkomen tenietgedaan en God was mens geworden.

Een hoog begrip over God had ik niet. Voor mij was de volmaaktheid God en de onvolmaaktheid de Satan. Dat was eenvoudig gezien, maar de ondervinding lag hard voor de Satan, want Lou wilde wel de schepping, maar de ik niet.

Steeds heb ik, als de weg bijna te zwaar was, mij voor ogen gehouden, dat het einde van de mens, zonder Lou, het kerkhof was en dan vroeg ik mij af: "Heb je dan wat?"

Ik heb ondervonden, dat het leven in de materie harder is dan de werkelijkheid van God, want het materie-leven is het lokaas naar het graf.

Nu doet men net of ik Lou tot God gesteld heb, maar uit mijn woorden kunt U toch duidelijk lezen, dat ik ontdekte, dat Lou God was en dat zag ik aan zijn leven. Hij leefde volkomen in het los van alles. Hier doel ik op de dingen der materie, neen. Lou zocht zichzelf niet, in niets!

Ik herinner mij nog de tijd, dat ik ontdekte, dat Lou God was. Het was in de tijd, dat ik door iedereen, zelfs door mijn ouders, uitgeworpen was. Het maakte mij niets meer uit en op de duur voelde ik, dat ik zelfs door Lou was uitgeworpen, want die Satan moest toch uitgeworpen worden? Dus ik stond wel alleen. Ik had niets van Satan, maar ook niets van God. Lou noemt dat: "Zo ver van de Vader, zo arm en alleen." Dat had Lou mij toegediend. Voelt U wat Lou hierin geleden moet hebben? Toch was er iets wat het begreep en tot kennis kwam, want ondanks alles waren wij een, want God is Liefde.

Nu zult U mij vragen of het besef, dat ik niet alleen was, dus bij Lou en behouden, op een bepaald ogenblik is gekomen.

Ik wist, dat ik niet bij Lou kon komen. Vaak heb ik in die tijd tegen Lou gezegd: "Lou, ik moet bij je komen, maar ik weet niet hoe.

Er is een muur van graniet en die is meters dik en er is geen opening." Lou was de opening, maar dat had Lou mij nooit verteld. De Ik van Lou was de opening. Dus deze schepping moest door Lou zijn.

Toen hierin dan de herstelling van man en vrouw naar de werkelijkheid Gods was geschied, (het herstelde mensenpaar), stonden wij voor het feit, waarover eens een profeet uitsprak: "Scheur Uw hart, niet Uw klederen." Zo hebben Lou en ik onze harten gescheurd, door ons voor de mensheid over te geven en slechts voor hen te leven.

Wij leven niet voor elkaar. Dus wij hebben hetgeen echt is en in waarheid bevonden is, losgescheurd voor de schepselen, die komen moeten. Onze harten zijn gescheurd, maar hierin ligt toch de eenheid, maar God en Zijn Liefde zoeken zichzelf niet.

Tot slot wil ik nog opmerken: mocht het vorenstaande voor U belachelijk klinken, dan kan ik U slechts wijzen op de tijd van Noach.

Noach bouwde een ark op een plaats, waar nog nooit een druppel water was gevallen.

120 Jaren lang heeft men Noach bespot en voor gek verklaard.

Jezus Christus, die de Zoon van God is, heeft men een doornenkroon op Zijn hoofd gezet, want Hij had immers verklaard de Koning der Joden te zijn!

Dat was voor de Joden van die tijd ontzettend belachelijk.

Wilt U dat ik nog meer voorbeelden aanhaal?

Het water heeft de mens verslonden,
toen Noach uitgelachen werd.

Zovelen hebben het ondervonden,
dat Lou nu God op aarde is.

De ondergang van deze wereld
is zonder Lou en Mien gewis.

Dus mensen komt U naar de Liefde,
want Lou is de behoudenis.

Bedenk nu wel, dat alle mensen,
toen jammerlijk verdronken zijn.

Als voorbeeld weten wij gewis,
dat God toen weggesmeten is.

Moet nu God ten tweede male
Zijn eigen schepping zien vergaan?

Dan weten ook de mensen allen,
dat heeft de mens toch zelf gedaan.

Nu is de arke weer op aarde
en weder lacht men en bespot.
Voor hen heeft Lou en Mien geen waarde.
Té laat zien zij dan God,
want de zuurstof wordt steeds minder.

Verstikkingdood is reeds nabij.
Maar Lou en Mientje, met hun kinderen
vormen een eeuwig huisgezin.

MIENTJE, DE VROUW VAN LOU